

மறுமலர்ச்சி

சோ. சிவபாதசந்தரம்

25

யுத்தலக்கியம் படைக்கும் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

ரூபா 20/-

நீங்களும் எழுதலாம்!

நல்ல கருத்துக்களை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அடக்க முடியாத ஆவல் உங்களிடம் இருக்கின்றதா?

இருந்தால் —

அவற்றை வைத்து, கதையாக - கவிதையாக கட்டுரையாக எழுதிப் பாருங்கள்.

உங்களுக்குத் திருப்பி ஏற்படும் வரை திருப்பித் திருப்பி எழுதிப் பாருங்கள். திருப்பி ஏற்பட்டால் எங்களுக்கு அனுப்பிப் பாருங்கள்.

“ மறுமலர்ச்சி ” யிற் பிரசரமானால், திருத் தங்கள் ஏதாவது செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா என்பதைப் பாருங்கள்.

நாங்கள் திருப்பியனுப்பினால் எங்கள் கடிதத் தில் என்ன எழுதியுள்ளோம் என்பதைப் பாருங்கள்

★ மற்றவர்களின் ஆக்கங்களைத் திருடி எழுதாதீர்கள்-

★ உங்கள் ஆக்கங்களுடன், உங்கள் முகவரி எழுதப்பட்ட மேலுறையையும் போதிய தபால் தலைகளையும் சேர்த்து அனுப்புங்கள்.

“ மறு மலர்ச்சி ” 226, காங்கேசன் துறைச் சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

‘ம று ம லர்ச்சி’

ஜந்து இதழ்களுக்கு ரூபா 100/-

சமூத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக மறுமலர்ச்சி யை மீண்டும் மலர்விக்க வேண்டுமென்ற பல இலக்கிய அன்பர் களின் விருப்பத்துக்கிணங்க, அரை நூற்றாண்டுக்குப் பின் ‘மறுமலர்ச்சி’யின் இந்த இதழ் வெளிவந்திருக்கிறது.

தங்களைப் போன்ற இலக்கிய ஆர்வலர்களின் ஆதரவுடன் மட்டுமே இந்தச் சஞ்சிலை வளர்தல் இயலும்.

தங்களின் பங்களிப்பாக, தொடர்ந்து வரும் ஜந்து இதழ்களுக்காக ரூபா 100 அனுப்பி வைத்து, கீழ்க்காணும் படிவத்தையும் நிரப்பி அனுப்பி வையுங்கள். (பிரதிகள் அஞ்சல் வழி மூலம் அனுப்பி வைக்கப்படும்)

பெயர் _____

முகவரி _____

தங்கள் உண்மையுள்ள

கையொப்பம்

- * சிற்பி
- * செங்கை ஆழியான்
- * கி. விசாகருபண்
- * 'சொக்கன்'
- * த. ஆனந்தமயில்
- * கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராசா
- * அ. வி. மயில்வாகனன்
- * வரதர்

* வரலாறு	* சிறுகதைகள்
* கதை மூலம்	* நால் ஆய்வு
* படித்துப் பார்த்தது	* கவிதை
மற்றும், ஆசிரியர் குறிப்புகள்	

மறுமலர்ச்சி — 25

நிர்வாக ஆசிரியர்:- வரதர்

இணை ஆசிரியர்கள்:- * சிற்பி * செங்கை ஆழியான்

ஆலுவலகம்:- 226, காங்கேசன் துறைச் சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

மே 1999

தொ. பே 2820

தலைவாயில்

சரியாக அரை நூற்றாண்டின் பின், ‘மறுமலர்ச்சி’ தன் பெயருக்கு ஏற்ப மறுபடியும் மலர்கின்றது. பிரம்மா சிருஷ்டிக்கும் மக்களுக்கு மறுபிறப்பு இருக்கின்றதா என்பதைப் பற்றித் திட்ட வட்டமாக எதையும் எம்மால் கூற முடியாது. ஆனால் இலக்கியப் பிரம்மாக்கள் சிருஷ்டிக்கும் பக்திரிகைகளுக்கும் புத்தகங்களுக்கும் மறுபிறப்பு உண்டு என்பதற்கு இதோ இந்த ‘மறுமலர்ச்சி’ யே தக்கசான்று!

பார்த்திப ஆண்டு, பங்குனி (15 - 3 - 1946) தொடக்கம், சர்வதாரி ஆண்டு ஐப்பசி (15 - 10 - 1948) வரை, 24 ‘மறுமலர்ச்சி’ இதழிகள் மலர்ந்தன.

நிஜ உலகிலிருந்து மறைந்து, சென்ற அரை நூற்றாண்டாக எழுத்தாளர்கள், விமசர்கர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் போன்றோரின் நினைவுகளில் மட்டும் நடமாடிய ‘மறுமலர்ச்சி’ நிஜ உலகிற்கு மீண்டும் இன்று வந்துள்ளது.

‘இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியிலே சமூகத்தின் வளர்ச்சி பின்னி வரும் என்பதை ‘மறுமலர்ச்சி’ நிருபிக்கும்’ என முதலாவது இதழில் நாம் குறிப்பிட்டதையும் நினைவுட்டுகின்றோம்.

புதுமையை நாடுவோம்; புதையலைத் தோண்டுவோம்.

சமூகத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்காக ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட வேண்டுமென்ற விருப்பம் என் மனதில் கருக்கொண்டபோது, எனது நண்பர்கள் ‘சிற்பி’ யும் ‘செங்கை ஆழியா’ னும் பழைய ‘மறுமலர்ச்சி’ என்ற பெயரிலேயே மீண்டும் தொடங்கலாமே என்று ஆலோசனை தந்தார்கள். அந்த நல்ல கருத்தை நான் இறுகப்பற்றிக் கொண்டேன். ஆனால்,

என்னால் சிந்திக்க முடிகிறது; ஆசைப்பட முடிகிறது. - இது மனதின் குணம். ஆயினும், விரைந்து செயற்பட இயலவில்லை - இது வயதான உடம்பின் குணம் - குறை, இந்தக் குறையை நீக்க நன்பர்கள் சிற்பியும், செங்கை ஆழியனும் முன்வந்தார்கள்.

இந்த நிலையில்தான், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிபத்துக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்ய முடியுமென்ற நம்பிக்கையுடன் ‘மறுமலர்ச்சி’ இன்று மறுபிறவி எடுத்திருக்கின்றது.

மறுமலர்ச்சியின் இணை ஆசிரியர்களாக விளங்குகிற இந்திரண்டு இலக்கிய ஜாம்பவான்களையும் பற்றி சில வார்த்தைகளாவது குறிப்பிட வேண்டும்.

‘சிற்பி’ — இன்றைய இலக்கிய புதிய வாசகர்களிடையே இவருடைய தகுதிக்கேற்பச் சரியான அளவில் தெரியப்படாமலிருக்கிறார் உண்மையில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த பேணா மன்னர் இவர். 1960 களில் இலக்கிய உலகில் கொடிகட்டிப் பறந்தவர். அருமையான பல சிறுக்கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஆழமாகத் தடம்பதித்து வைத்திருக்கும் ‘கலைச் செல்வி’ என்ற சஞ்சிகையை நடத்தி. அதன் மூலம் இன்று பிரபலமாக விளங்கும் பல எழுத்தாளர்களை வளர்த்தெடுத்தவர் இவர். - இனி ‘மறுமலர்ச்சி’ இவரை மீண்டும் இலக்கிய உலகில் சுட்டிக் காட்டும்!

மற்றவர் ‘செங்கை ஆழியான்’ — இன்றைய ஈழத்து இலக்கிய வாசகர்களிடையே ‘உங்களுக்குத் தெரிந்த சிறந்த எழுத்தாளர்கள் சிலரின் பெயரைக் கூறுங்கள் என்று கேட்டால், அவர்கள் பெரும் பாலும் முதலில் கூறும் பெயர் ‘செங்கை ஆழியான்’ என்பதாகவே இருக்கும். இவர் எழுத்தாளர் மட்டுமல்லர். எழுத்தாளர்களின் இயல்புக்கு மாறாக. உற்சாகமுள்ள உழைப்பாளி, இவருடைய சாதனைகளைப் பட்டியலிட இங்கே இடம் போதாது. ஈழத்து இலக்கியத்தின் இன்றைய புரவலர் என்றும் இவரைச் சொல்லலாம். எழுத்தாளருக்கும், இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு பேராதரவு செய்பவர் இவர்,

வரதர் — சிற்பி — செங்கை ஆழியான் — என்ற இந்த வழுவான இலக்கிய முக்கோணத்தின் முயற்சியாக மறு பிறவி எடுத்திருக்கும் ‘மறுமலர்ச்சி’, அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், வாசகர்களின் பேராதரவொடு சாதனை செய்யுமென்று நம்புகிறேன்.

— வரதர்

சோ. சிவபாது சுந்தரம்

சமூத்தில் நவீன தமிழ் இலக்கியம் அதற்கேயுரிய தனித் தன்மையுடன் செழித்து வளர்ந்துள்ளது. இந்த நிலை உருவாக வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் அத்திவார விட்டு அடியெடுத்துக் கொடுத்த பத்திரிகையாசிரியர் கள் மூவர். அவர்களுள் முல்வரின் பங்களிப்புக்களை இக்கட்டுரை விபரிக்கின்றது.

சிற்பி ~ ~ ~

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவோ கும் மதிப்பீடு செ.ய் வோ ரும் சமூத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் களின் சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் பலவற்றைக் குறிப்பிட்டும், ஒப்பிட்டும், சிறப்பித்தும் கூறும் அளவுக்கு இந்த நாட்டிலே நவீன தமிழ் இலக்கியம் தனித்தன்மையுடன் வளர்ந்துள்ளது; செழித்துள்ளது; உயர்ந்துள்ளது.

சுற்றியுள்ள மக்களை மறந்து சுகபோகக் கணவுகளில் மயங்கிக் கொண்டும், மற்றவர்களை மயக்கிக் கொண்டுமிராமல் அந்த மக்களின் வாழ்க்கைக் கோலங்கள், ஏக்கங்கள், இலட்சியங்கள், உறவுச்சிக்கல்கள், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், சமூக முரண்பாடுகள், போன்றவற்றை அநுதாபத்துடன் ஆழமாகவும் நட்புமாகவும் பார்த்து, இருப் பற்றையும் இருக்க

வேண்டியவற்றையும் அந்த மக்களின் மொழியிலே மண்வாசனை கமழக் கலை நயத்துடன் இலக்கிய மாக்கும் எழுத்தாளர்கள் பலர் இங்குள்ளனர்.

இவர்கள் உருவாவதற்கு உழைத்தவர்கள் பலர்; உதவியவர்கள் பலர்; சாதகமாக இருந்த சூழ்நிலைகளும் பல.

எனினும் நல்ல பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்க வேண்டும் அவர்களால் தமிழ் இலக்கியம் வலிவும் வனப்பும் உடையதாகத் திகழ வேண்டும் என்ற இலட்சியப் பிடிப்புடன், தொலை நோக்குடன் உறுதியான அத்திவாரமிட்ட வர்கள் யார்? திறமை சாலிகளை இனங்கண்டு, களம் அமைத்துக் கொடுத்துக் கைதூக்கி விட்டவர்கள் யார்? செல் நெறியை உணர்க்கி, வழிகாட்டி வளர்த்து விட்டவர்கள் யார்? என்பவற்றைப்

பற்றிச் சிந்திக்கும்போது முன்ன
ணிக்கு வருபவர்கள் சோ சிவபாத
சுந்தரம், அமரர் இராஜ் - அரீய
ரத்சினம், எஸ். டி. சிவநாயகம்
ஆகிய மூவருமே.

இவர்களுள் முத்தவர் சோ.
சிவபாதசுந்தரம். ‘‘ ஈழகேசரி ’’
ஆசிரியராக இருந்து இவர் தொ
டக்கி வைத்த பணியை மற்றைய
இருவரும் தத்தம் காலத்துக்கும்
குழ்நிலைக்கும் ஏற்பத் தொடர்ந்
தார்கள்.

1930 ஆம் ஆண்டில் சன்னா
கத்திலிருந்து ‘‘ ஈழகேசரி ’’ வார
இதழ் வெளிவரத் தொடங்கியது.
இந்திய அரசியல் அரங்கிற் காந்
தியடிகளின் பரவேசம், காந்திய
டிகள், வஹர்லால் நேரு கமலா
தேவி சட்டோபாத்யாய, திரு.
வி. க. போன்ற பெருந் தலைவர்களின்
இலங்கை வருகை ஆகிவை
ஏற்படுத்திய எழுச்சிக்கும் புத்து
ணர்ச்சிக்கும் உட்பட்டிருந்த குரும்
பசிட்டி நா. பொன்னையா,
‘‘ நமது நாடு அடிமைப் படுகுழியிலாம்’’
ந்து, மாழியளங்குன்றி
சமயமிழ்ந்து, சாதிப்பேய்க்காட்ட
பட்டுசன்மார்க்க நெறியிழுந்து, உன்
மத்தராய், மாக்களாய் உண்டறங்கி
வாழ்தலே கண்ட காட்சியெனக்
கொண்டாடு மிக்காலத்தில் எத்த
னை பத்திரிகைகள் தோன்றினும்
மிகையாகாது’’ என்ற அறிவிப்பு
புடன் ‘‘ ஈழகேசரி ’’யே ஆரம்

பித்து, எட்டு ஆண்டுகள் அதன்
ஆசிரியராகவும்கட்டரையாற்றினார்.

1938 ஆம் ஆண்டில் ‘‘ ஈழ
கேசரி ’’யின் ஆசிரியப் பொறுப்பை
எற்றார் சோ. சிவபாதசுந்தரம்.

பள்ளி மாணவனாக இருந்த
காலத்திலேயே தமிழ்நாடு, ஆனந்க
போதினி, திரு. வி. க. வின் நவ
சக்தி, பெரியரின் குடியரசுமுதல்ய
பத்திரிகைகளையும் பின்னர்,
அமிர்த குணபோதினி செந்தமிழ்ச்
செல்வி, ஆனந்த விகடன், பிர
சண்ட விகடன், ஈழகேசரி, வீர
கேசரி முதலியவற்றையும் வாசிப்ப
தையும் அவற்றில் வெளியான
கருத்துக்களைப் பற்றிச் சிந்திப்ப
தையும் வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தவர் சோ. சி; தமிழ்ச் சொற்
கள் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியிற்
சிறந்து விளங்கிய நல்லூர் சுவாமி
ஞானப்பிரகாசர், ‘‘ ஈழகேசரி ’’யில்
வெளியிட்ட சில கருத்துக்களை
மறுத்து எழுதிக் கற்றறிந்தொரின்
கவனத்துக்கு உள்ளானவர். முதன்
முதலில் தன்னுடைய கட்டுரையை
உச்சிற் கண்டபடியாலும், தன்னை
இரு பொருளாக மதித்துச் சுவாமி
ஞானப்பிரகாசர் பதில் எழுதியத
னாலும் உற்சாகமடைந்து ‘‘ ஈழ
கேசரி ’’க்கும் ‘வீரகேசரிக்கும்’க்கும்
கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதித்
தன் எழுத்தாற்றலை நிறுவிக்
கொண்டவர்; ‘‘ ஆனந்த விகடன்’’
இதழில் வெளியான ‘தோட்டத்து

மீனாட்சி' என்ற சிறுக்கைதயால், மிகப் பரந்த வாசகர் வட்டாரத் துக்கு அறிமுகமானவர்; பாரதி ஏற்படுத்திய தமிழ் இலக்கிய மறு மலர்ச்சியை மேலும் முன்னெடுத் துச் செஸ்லவேண்டும் எனத் தீவிர மாகப் பாடுபட்ட 'மணிக்கொடி' குழுவினரிலும், அவர்களுட் சிறப்பிடம் வகித்த வ. ரா. என்ற வ. ராமஸ்வாமி ஐயங்காரிலும் பற்றும் மதிப்பும் வைத்திருந்தவர். 'மணிக்கொடி' யிலிருந்து விலகி 'வீரகேசரி'யின் ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொழும்புக்கு வந்த வ. ரா வை வரவேற்றி, கொழும்பிலே தான் தங்கியிருந்த அறையிலேயே அவரையும் தங் செய்து இலக்கிய உரையாடல் கருத்துப் பரிமாற்றம் மூலம் தன் இலக்கிய ஆளுமையை வளர்த்துக் கொண்டவர்.

இந்தப் பின்னணியில் வந்த சோ. சிவபாதசுந்தரம் 'ஸமுகேசரி'யின் ஆசிரியரானதும் அதன் இலக்கியப் பார்வையில் ஒரு கூர்மையும் இலக்கியப் பணியில் ஒரு வேகமும் ஏற்படத் தொடங்கின.

நா. பொன்னையா ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் 'ஸமுகேசரி'யில் அரசியல் செய்திகளுக்கும் கட்டுரைகளுக்குமே முதலிடம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. சமய, இலக்கியக் கட்டுரைகள் ஓரளவு பழைய யைத் தழுவினவையாகவும் ஆராய்ச்சித் தன்மை கொண்டவையாகவும் இருந்தன.

வித்துவசிரோமணி கணேசையர், அச்சுவேலி குமாரசாமிக்குருக்கள், சோமசுந்தரப் புலவர், நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், முது தமிழ்ப் புலவர் முநல்வதம்பி சோ. இளமுருகனார், சோ. நடராசன், பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம், போன்ற பண்டிதர்கள் வித்துவான்களே அதிக அளவில் எழுதினர். 'பவலகாந்தன் அல்லது கேசரிவிஜயம்', 'அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி' போன்ற நாவல்கள், கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை மொழி பெயர்த்த உமர்கய்யாம் பாடல்கள், பாரதி தாசன், நாமக்கல் கவிஞர் ஆசிரியோரின் பாடல்கள் 'ஸமுகேசரி'யில் வெளிவந்த போதிலும், சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஆசிரியரான பின்னரே, நவீன இலக்கியக் கொள்கைகளும் போக்குகளும் 'ஸமுகேசரி'யில் அதிக அளவிலும் தெளிவாகவும் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின.

'யானை வரும் பின்னே மனி யோசை வரும் முன்னே என்றபடி 'மணிக்கொடி'யின் ஆசிரியர் வ. ரா. கொழும்புக்கு வருமுன்னே இலங்கையிலிருந்த அந்தக் காலத்து இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு 'மணிக்கொடி' சஞ்சிகையின் இலக்கியக் கொள்கையிலும் எழுத்து நடையிலும் ஒரு ஈடுபாடு ஆரம்பித்து விட்டது. நடைச்சித்திரம் என்று பின்னால் புத்தக ரூபமாக வந்த வ. ரா. வின் எழுத்து, அவரைப்

பொதுவாக, ஈழத் துச் சிறுக்கதை வரலாறு எழுதுப் பவர்கள், இலங்கை முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தின் தோற்றுத் துடனேயே 1946ன் பின்) சமூகப் பார் வையுள்ள படைப்புக்கள் எழுதின்றன என்று கருதுவதுண்டு. ஆன்றியும் அவர்களுக்கு முற்பட்ட மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களை, ‘கனவுல் கின் மயக்கத்திலே, மின்னலோடு உள்ரயாடவும் தென்றலோடு விளையாடவும் விரும்பிய மறுமலர்ச்சி இலக்கிய கர்த்தாக்கள்’ என ஈழத்து இலக்கிய விமர்சக ரொருவர் கணித்துள்ளார். இக் கணிப்புக்கள் எவ்வளவு தாறானவை என்பதை நிறுவுவதற்கு அ. செ. முந்கானந்தரின் ‘மனிதமாடு’ தொகுதி பயன்பாடுடைய தாகின்றது.

— சு. வித்தியானந்தன்

பற்றிய முற்போக்குக் கொள்கையை, சங்க இலக்கிய சம்பிரதாயத்தில் வளர்க்கப்பட்ட ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு புதிய பாதையை வகுத்துக் கொடுத்தது. இலங்கையர்கோன், வைத்திலிங்கம் போன்ற எழுத்தாளர்கள் இந்தப் புதிய வேதத்திற் கவரப்பட்டார்கள். கு. ப. ரா. வும், புதுமைப் பித்தனும், சிட்டியும், பிசுசமூர்த்தியும் அறிமுகமாகிவிட்ட

வர். இந்த வேகம்தான், பழைய மரபில் நடந்து கொண்டிருந்த யாழ்ப்பானத்து ‘ஸமுகேசரி’யின் ஆசிரியப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டபோது ‘மனிக்கொடி’ மரபைப் பின்ற நேர்ந்ததும். நூற்றுக் கணக்கான புதிய எழுத்தாளர்கள் இலங்கையில் வளர உந்துதல் அளித்ததும் எனலாம்’ எனச் சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் குறிப்பிட்டதை கண்ணன்னன் கவி: இண்டாம் பதிப்ப; 1981: கு. ப. ரா; சிட்டி வினை ஆட்டுவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

ஆனந்த விகடன், கலைமகள் ஆகிய பத்திரிகைகளுடும் பாரதி பரம்பரையினரின் கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டன; இப்பத்திரிகைகளுக்கு இலங்கையிலே அதிக செல்வாக்கும் இருந்தது. எனினும் இந்கள் எழுத்தாளர்களிடையே ‘மனிக்கொடி’க்கு ஒரு சிறப்பிடம் இருந்தது என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்குப் புதிய பாதையைக் காட்டியது ‘மனிக்கொடி’; ‘ஸமுகேசரி’ மூலம் அந்தப் பாதையில் இந்த எழுத்தாளர்களை இட்டுச் சென்றவர் சோ. சிவபாதசுந்தரம் எனச் சொல்வது மிகையன்று.

‘ஸமுகேசரி’யின் ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்றவுடனேயே, பண்டிதர்கள், எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், பாட-

சிரலை ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் பெண்கள் போன்ற பல்வேறு பிரிவினரின் கைவண்ணங்களையும் காட்டும்படி அவர்களுக்கு அழைப்பு சிடுத்தார் சிவபாதசுந்தரம்.

இலங்கையிலே தமிழ்ச் சிறுக்கையின் மன்னோடிகள் எனக்குறிப்பிடப்படும். ஒவ்வொரு கோன். சி.வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரின் சிறுக்கைகள் சில ஏற்கெனவே தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துவிட்டன; சென்னை அல்லயல்ஸ் கம்பனி வெளியிட்ட ‘கதைக்கோவை’த் தொடரிலும். இவர்களின் கதைகள் இடம்பெற்றிருந்தன சோ. சிவபாதசுந்தர தின் தூண்டுதலால் இவர்கள் ‘ஸமூகேசரி’யிலும் கதைகள் முத்து, தொடுங்கினர்.

ஸமுத்து எழுத்தாளர்களின் சிறந்த சிறுக்கைகள் எனக்குறிப்பிடப்படுபவற்றுட் சில இவர்களுத்திலேயே, ‘ஸமூகேசரி’யில் வெளிவந்தன. தன்னீர்த் தாகம் ஆண்தன்) கற்கிலை (சோ. நடராஜன்) வண்டிற் சவாரி (அ. செ. முருகானந்தன்) வெள்ளிப்பாதசரம் இலங்கையர் கோன்) எதிர்பாராதது (பரிதி — சோ. சி அவர்களின் கோதரர் சோ. தியாகராசா என ஆகிக்கிள்ரேன்), நெடுவழி (சி. வைத்திலிங்கம்), கலாகேஷ்திரம் சம்பந்தன்) ஆகியவையே அவை.

K. V. செல்லத்துரை எழுதிய சீலா,* வில்லன் என்பவர் எழு

திய ‘மல்லிகை,’ க. சச்சிதானந்தன் எழுதிய ‘அன்னபூரணி’ ஆகிய நாவல்கள் தொடராகவெளி பிடப் பட்டன. இம் மூன்றினுள், ‘அன்னபூரணி’ சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆவந்தன் என்ற பெயரில் ‘தண்ணீர்த் தாகம்’ என்ற சிறுக்கையை எழுதியவரும் ‘அன்னபூரணி’ நாவலை எழுதிய சச்சிதானந்தனும் ஒருவரே. ஈழுச்தின் தலைசிறந்த கவிஞராகவும் பல்துறை அறிஞராகவும் இன்றும் எம்மிடையே வாழ்ந்துவரும் இந்த சச்சிதானந்தன் (பண்டிதர்) யாழிப் பாணக் காவியம் என்ற சிறந்த காவியத்தைச் சமீபத்தில் வெளியிட்டு வரலாறு படைத்துள்ளார்.

சிறுக்கை, நாவல் வடிவங்களை நாம் மேல் நாடுகளிலிருந்தே பெற்றுக்கொண்டோம். மேல் நாட்டாரின் கதைகளை வாசிப்பதன் மூலம் அவர்கள் கையாணும் உத்தி, கதையை வளர்த்துச் செல்லும் முறை, பாத்திரப் படைப்பு, அழகுணர்ச்சி போன்றவற்றை அறிய முடியும். இதற்கேற்ப, இலங்கையர்கோன் மொழி பெயர்த்த வெறுங்கதை’ (தொமஸ் ஹர்டி), ‘கிளாராவிச்’ (ஜவன்துர்கனேவ்) சி. வைத்திலிங்கம் மொழி பெயர்த்த ‘மாலை வேளையில்’ (ஜவன்துர்கனேவ்,) சோணாசலம் என்ற பெயரிலே சோ. சி. மொழி பெயர்த்த மன விகாரம்’ (தொமஸ் மான்), ஆகிய மேல் நாட்டு நாவல்களை இவர் தொடராக வெளியிட்டார். (35ஆம் பக்கம் பார்க்க)

- * “இந்தியக் கமாண்டோக்கள் ஹெலியிலிருந்து இறங்கிய சமயம் சுடப்பட்டது உண்மை ஆனால் நீங்கள் சொல்கிற மாதிரி யல்ல ”
- * “நீட்டிய கரங்களை வெட்டி விட்டார்கள் ”
- * “நீட்டிய கரங்களில் அரவணைப்பிருக்கவில்லை. அவை எங்கள் கழுத்துக்களை நோக்கி நீண்டன மகனே ! ”

இந்திய அமைதிப்படை யாழ்ப்பாணத்தில் நிலை கொண்டிருந்த காலத்துச் சோகங்கள் நினைவுட்டப்படுகின்றன. . .

நானையத்தின் இரு பக்கங்கள்

‘ செங்கை ஆழியான் ’

— சிறுகதை

அதிகாலை ஆரம்பமானதுரல் இன்னமும் ஓயவில்லை. ஜனனவி னுடாகப் பார்க்கும் போது, நீரில் தலை மூழ்கிக் கூந்தலைத் தலைய விட்டிருக்கும் பெண்கள் போல, நீர்த்துளிகளைச் சிந்தியபடி காட்சி தரும் சடைத்த கிளைபரப்பி வளர்ந் திருக்கும் மரங்களுக்கு அப்பால் பல்கலைக்கழகப் பிரதான வாயில் தெரிகின்றது. தூறல் ஓயாத அன்றைய காலைப்பொழுதில் பல்கலைக் கழகப் பிரதான வாயிலினுடாக மூன்று வாகனங்கள் அட்டகாசமாகப் பிரவேசித்தமை மழைக்காளா னாக நினைவில் எழுகின்றது.

இராணுவ ஜீப் ஒன்றினைத் தொடர்ந்து ஒரு பஸ் வண்டியும் அதனை தொடர்ந்து இன்னொரு இராணுவ றக்கும் அணி வகுத்து உள்ளே நுழைந்து வந்தன.

நான் எழுந்து ஜனனலூடாகப் பார்வையை செலுத்திய போது பணி மனை வாயிலில் வாகனங்கள் தரிப் பது தெரிந்தது. முன்னால் வந்த ஜீப்பிலிருந்து கேரனைல் சேனநாயக்க இறங்க, டிரக்கிலிருந்து குதித்த இராணுவ வீரர்கள் விலகித் திக்கிற கொருவராக நீலை யெடுத்துக் கொண்டனர். தோளில் மாட்டிய வீடியோக் காமராக்களுடனும் கழுத் தில் தொங்கிய கமராக்களுடனும் பலவேறு கோலங்களில் இருபதுபேர் வரையில் பஸ்கிலிருந்து இறங்கினர். இறங்கிய வேகத்தில் காமராக்கண்கள் திறந்து கொண்டன.

வெளிநாட்டு நிறுபர் களாக இருக்க வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தை இராணுவம் கைப்பற்றிக் கொண்ட காலத்திலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் பலர் வருகிறார்கள்

நிறை வேறாத வாக்குறுதிகளைத் தந்து செல்கிறார்கள். குடைந்து குடைந்து வினாக்களைத் தொடுத்து சிக்கல்களில் மாட்டிவிடுகின்றவர் களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

பஸ்சிவிருந்து கடைசியாக இறங்கிய ஒரு பெண் என் கவனத் தைக் கவர்ந்து கொண்டாள். இரு பத்தைந்து வயதிருக்கும். நடுத்தர உயரம். சிவந்த உடல். சுடிதார் அணிந்திருந்தாள். இந்தியப் பெண் னாக இருக்க வேண்டும். அந்தக் குழ்ப்புடன் பொருந்தாதவளாக அவள் காணப்பட்டாள்.

இப்போது நினைத்தாலும் எனக்கு வியப்பாக விருக்கிறது. “நான் பிரம்படிக்குப் போகவேண்டும்.”

துணைவேந்தரைப் பேட்டி கண்டு தகவல்களைத் திரட்ட வந் திருந்த வெவ்வேறு நாட்டுப் பத்தி ரிகைகளின் நிருபர்களில் ஒருத் தி பேட்டியின் நிறைவில் இப்படியொரு வேண்டுகோளை விடுத்தாள். அவள் வேண்டு கோளி ஸ் பின்னால் மறைந்து கிடக்கும் சம்பவங்களின் துயரப்பதிவை அங்கிருந்தவர்களில் ஒரிருவரே பூரணமாகத் தெரிந்து ருந்தனர். துணைவேந்தர் என்னைக் கவலையுடன் ஏறிட்டுப்பார்த்தார். என்னருகில் அமர்ந்திருந்த கேர்னல் சேணநாயக்க அவளைச் சந்தேகத் துடனும் வெறுப்புடனும் பார்த்து விட்டு எங்களைக் கவலையுடன் நோக்கினார்.

“நான் பிரம்படிக்குப் போக வேண்டும். பிளீஸ், என்னை அங்கு

அழைத்துச் செல்லுங்கள். இந்த இடம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அருகில் இருக்கிற தாம். அதற்காகத்தான் நான் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்தேன்.” தெளி வான் ஆங்கிலத்தில் அவள் மீண்டும் அதே வேண்டுகோளை விட்த்தாள். அவளை நான் ஏறிட்டுப் பார்த்தேன் அவளது நீலவிழிகளில் தேங்கிக்கிடந்த உணர்வுகளை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் விழிகள் சிவந்து கலங்கிவிடுவன்போலத் தெரிந்தன. அவள் பார்வையில் தேங்கிக்கிடந்த உணர்வின் கலவை அவள் தன் விருப்பில் பிடிவாதமாக இருப்பதைச் சுட்டி யது.

“அங்கு செல்ல முடியாது” என்று கேர்னல் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டார்: ‘உங்களை நான் ஏற்கனவே வகுக்கப்பட்ட புறோக்கிராம்படி அழைத்து வந்துள்ளேன். அதன்படிதான் போகலாம்.’

அவள் இரக்கத்துடன் துணைவேந்தரைப் பார்த்தாள். “பிளீஸ். உதவி செய்யுங்கள். ஒரு தடவை அந்த இடத்தை நான் பார்க்க வேண்டும். தரிசிக்க வேண்டும்.” அவள் தன்னிரு கரங்களையும் கு வித்து வினவியபோது துணைவேந்தரால் அவள் வேண்டுகோளை நிராகரிக்க முடியவில்லை. அவர் என்னைப் பார்த்தார். நான் ஓப்புதலாகத் தலையை அசைத்தேன்.

“அனுமதிக்க முடியாது. எனக்கு வழங்கப்பட்ட புறோக்கிராம் படி

இவர்களை நான் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அது அன்கிளியட் ஏறியா. பாதுகாப்பற்ற பகுதி. வேண்டுமானால் இந்தப்பெண்ணை அவர்கள் தங்கியுள்ள விடுதியில் நான் விட்டபின்னர் தானாக வந்து பார்க்கட்டும். அப்பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்று ஏதாவது நடந்தால் அதற்கு நான் பொறுப்பல் .” கேர்ன்வின் வார்த்தைகளில் கண்டிப்பும் கட்டளையும் நிறைந்திருந்தன.

துணைவேந்தர் பேட்டியை முடித்துக்கொண்டு கதிரையிலிருந்து எழு அனைவரும் எழுந்தனர். நான் என் அலுவலகத்திற்கு விரைந்த போது அந்தப்பெண் என் பின்னால் ஒடிவந்தான். அதனைப் புரிந்து கொண்ட நான் தரித்து நின்று அவளைப் பார்த்தேன்.

“ பிளீஸ். என்னை அங்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்.” அவள் விழிகளில் நீர்த்திரை - அந்தக் கண்களில் தேங்கிக்கிடந்த இனங்காண முடியாத உணர்வு அவள் வேண்டுகோளைத் தட்டிக்கழிக்க ஆனுமதிக்கவில்லை.

“ நீங்க யார்?”

“ நிருபா ... என் பெயர் ... இந்தியா. பஞ்சாப் - பத்திரிகை நிருபர்.”

“ பிரம்படிக்கு ஏன் செல்ல விரும்புகிறீர்கள்?”

அவள் ஆழமாக என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். பின்னர் ஜன்னலூடாக காற்றில் அசைந்த வாகை

மரக் கிளையில் எதையோ தேடி நாள். விழிகளைத் திறந்து என்ன ஊட்டுருவியபடி, “ காட்டு மிராண்டிசன் போல எங்கள் இந்தியக் காமான்டோக்ஸ் முப்பது பேரரச் சுட்டு வீழ்த்தி கழுத்துக்களை வெட்டி ... தலைமயிர்களில் பற்றி இழுத்து ... கொன்றிருக்களே ... அந்த இடத்திற்கு அந்த வீரர்களின் உயிர்கள் அவலமாகப் பிரிந்த இடத்திற்கு ” என்றாள். அவள் முகத்தில் வன்மம் குடியேறிக் கொண்டது. விழிகளில் கனல் படர்ந்தது. நான் அவளைக் கவலையோடு பார்த்தேன்.

“ யுத்தத்தில் இவை சகசம் நிருபா. இந்தியக் காமான்டோக்கள் யுத்த சன்னத்தராக ஹெலியிலிருந்து இறங்கிய சமயம் சுடப்பட்டது உண்மை. கொல்லப்பட்டது உண்மை. ஆனால் நீங்கள் சொல்கிற மாதிரியல்ல.”

“ எல்லாம் முடிந்து விட்டன. நீட்டிய கரங்களை வெட்டிவிட்டார்கள்.”

“ நீட்டிய கரங்களில் அரவணைப்பிருக்கவில்லை. ஆவை எங்கள் கழுத்துக்களை நோக்கி நீண்டன மகளே.” தொடர்ந்தேன்: “ உங்களை நிச்சயமாக நான், அந்தவிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை ...”

அவள் முகத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது. இந்தப்பெண்ணின்முக

மாற்றங்கள் பிரதிபலிக்கின்ற உணர்ச்சிகளின் அர்த்தத்தை என்னால் இனங்காண முடியவில்லை.

எனக்கு விடை தெரியாத ஏதோ ஒரு மர்மத்தை இவள் தன் ஆழமான தில் புதைத்து வைத்திருக்கிறாள்.

“சொல்லுங்கள்...”

“இந்தியக் கமாண்டோக்கள் கொல்லப்பட்ட இடத்திற்கு உங்களை அழைத்துச்செல்கிறேன். அதன் பின்னர் நீங்கள் பிழ்ம்படிக் கிராமத்திற்கு வரவேண்டும். அங்கு இன்று நடைப்பினங்களாக உலாவுகின்ற ஒரிருவரையாவது; சந்திக்க வேண்டும். பேசவேண்டும். அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்க வேண்டும்.”

அவள் முகத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது. வியப்புடன் பார்த்தாள்.

நொபெல் பரிசு

வளருந்தமிழில் உலக இலக்கியங்கள் தோன்றுமோ, நொபெல் பரிசு பெறும் யோக்யதையுள்ள ஆசிரியர்கள் தோன்றுவார்களோ, காப்பியங்கள் ஆக்கப்படுவோர் என்பன போன்ற கேள்விகளுக்குக் காலத்தின் போக்கே விடை சொல்ல வேண்டும். தமிழனங்கு ஒன்றிலும் தோல்வி அடைந்ததில்லை. சமயத்தில் ஒங்கி விடுவாள். இதில் இளைத்துப் போவாரோ.

— இலங்கையர் கோண்

“சம்மதிக்கிறேன்.”

“ஒரு நாணயத்துக்கு எப்பொழுதும். இரண்டு பக்கங்கள் இருக்கின்றன. மகளே”

அவள் என் கரங்களைத் திடு ரெனப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“நீங்கள் என்னை மகளை என்றழைப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. என் தந்தையை நினைவு படுத்துகின்றது.”

கேர்ணல் சேனநாயக்க நாங்கள் நின்றிருந்த இடத்திற்கு வேகமாக வந்தார்.

“கம்... கம்... ரெடி போத நெக்ஸ் புரோகிறாம்.”

“இன்று நான்கு மணிக்குச் சரியாக வருவேன்” என்றபடி அவள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

அவள் சென்றுவிட்டதன் பின்னர் என்மனதில் தோன்றிய பல்வேறு குழப்பங்கள் இன்னமும் விடைகாணாத வினாக்களாகவிருக்கின்றன. இராணுவப் பாதுகாப்பு அரணிற்கு அப்பால் பிரம்படி இருக்கின்றது. அந்தப்பிரதேசம் இன்னமும் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வரவில்லை. இவளை அங்கு அழைத்துச் செல்வது எவ்வளவு உசிதம்? இந்தப் பெண் யார்? இவள் ஏன்

ஐ.பி.கே. எஃப் காமான்டோக்கள் கொல்லப்பட்ட இடத்திற்கு செல்ல விரும்புகிறாள்?

வெளியே மெதுவாகத் தூறல் விழுந்து கொண்டிருக்கின்றது. பத்தாண்டுகளின் முன்னர் நிகழ்ந்தே நிய நாடகத்தின் குலைந்து போன மேடையை அவள் ஏன் தரிசிக்க விரும்புகிறாள்? தலை மெதுவாகக் கணத்தது கரங்களால் தாங்கிக் கொண்டேன்.

இரைந்தபடி மிகப்பதிவாக ஹெலிக்கொப்டர், ஒன்று பல்கலைக் கழகக் கட்டிடங்களைக் கடந்து செல்கின்றது. அதன் சத்தம் என்னத் திடீரென உலுக்கிவிட்டது.

எமதி வானத்தில் இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் விமானங்களும் ஹெலிக்களும் பறந்த காலம். அவற்றினை அமைதிப் புராக்களேன் எல்லாரும் பயமின்றி முதலில் பார்த்தனர். விடிவு வந்து விட்டதென ஆரவாரித்தனர். அவை காலக்கழிவில் கழுகுகளாக மாறிய போது ஒடி ஒழிந்து கொண்டனர். தம்மை நொந்து கொண்டனர்.

அவர்களுக்கும் புலிகளுக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்ட அன்று-

இருள் விலகா அதிகாலையில் ஹெலிகள் பல்கலைக் கழக மைதானத்தின் வானில் தோன்றின. அவற்றிலிருந்து பாம்புகளாகத் தொங்கிய கயிறுகளில் வேவகமாக தரையில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஏற்கனவே நிலையெடுத்தி

ருந்த புலிகளின் துப்பாக்கிகள் பேசி யபோது அந்த மைதானத்தில் முப்பது காமான்டோக்களின் சடலங்கள் விழுந்துகிடந்தன. •

அங்கு போக வேண்டும் என்கிறாள் இந்த இந்தியப்பெண்.

தற்செயலாக என் பார்வை பல்கலைக்கழகப் பிரதான வாயிலை நோக்கியபோது. அதே சுடிதாருடன் அவள் நடந்து வருவது தெரிகின்றது. அவள் நடையில் பிடிவாதமும் வைராக்கியமும் தெரிந்தன. வேகமாக அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள்,

அவள் என் பணிமனை அறைக்குள் நுழையும் வரை காத்திருந்தேன்.

அவள் உள்ளே வந்தாள். சிரமம் தருவதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

என் ஸ்கட்டரின் பிண்ணால் அவள் ஏறிக்கொண்டாள். காமான்டோக்கள் கயிறு வழி இறங்கிமரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட மைதானத்திற்கு அவளை அழைத்துச் சென்றேன். அன்மைக்கால யுத்தத்தின் பயணாக அந்த மைதானம் சிதிலப்பட்டுக்கிடந்தது. மதில்கள் சாய்ந்திருந்தன. புலடோசர்களினால் தள்ளிக் குவித்து இடப்பட்டிருந்த மன் அணையொன்று மைதானத்தை ஊட்ட ருத்துச் சென்றது. தென்னெல்லையில் கொக்குவில் மயானமும் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த ஆலமரமும் தெரிந்தன. ஆன் அரவமற்ற அந்த வெளியில் ஓரிடத்

தில் அவளை இறக்கிவிட்டேன்.
ஸ்கூட்டரை ஸ்ராண்டில் ஏற்றி
னேன்.

“கவனம் நிருபா. எனக்குப்
பின்னால் வரவேண்டும். தெரிகின்ற
ஒற்றையடிப்பாதையைவிட்டு விலகக்
கூடாது. மாறி எங்கும் மிதித்து
விட்டால் உங்கள் பாதம் காணாமல்
போய்விடும். எல்லா விடமும்
கண்ணிகள்... மைன்ஸ்”

“ஓ..மை கோட்...” என்றாள்.

“அப்ப அங்கு செல்லாது
திரும்பி விடுவோமா? ”

அவள் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டாள்.

“அங்கு அவர்கள் உயிரையே
விட்டிருக்கிறார்கள். நான் என்
பாதத்தை இழக்கலாம்.”

அந்த மைதானத்தில் எவருமில்
லை. தாறவில் நனைந்து கிடந்தது.
தூரத்தில் தெரிந்த சுடலையில்
சில நாய்கள் நடமாடிக்கொண்டிருத்தன.
அமைதியில் அந்த மைதானம் உறங்கிக்கிடந்தது.

என் காதுகளில் ஹெலிக்கொப்பர்களின் இரைச்சல் கேட்கிறது. வானத்தில் நிலையாக நின்றிருந்த ஹெலிக்கொப்பர்களிலிருந்து எல்லிரிச தலைவரை இலகுவாகக் கைது செய்துவிடலாமென்ற நம்பிக்கையில் திடகாத்திரமான காமான் டோக்கள் கயிறுகள் மூலம் நமுவி வருகின்ற காட்சியும்... சட்சட வெனத் துப்பாக்கிகள் சன்னங்களைப் பொழிகின்ற ஒசையும்...

“இந்த இடமா? ”

“ஆம் நிருபா”

அவள் அப்படியே சற்று நேரம் சிலையானாள். தான் நின்றிருந்த இடத்திலிருந்தபடி அப்படியே சூழன்று பார்த்தாள். அவள் முகம் என் பக்கம் வந்தபோது அவள் விழிகளிலிருந்து தங்கு தடையின்றி நீர் வடிவதைக் கண்டேன். விம்ரிய படி அப்படியே நிலத்தில் ‘பொது’ தென் அமர்ந்து கொண்டாள் வலக்கரத் தால் அந்த மன்னிலத்தை அறைந்தாள். பின்னர் வருடி விட்டாள் அப்படியே அந்த ஈரத்தரையில் தன் முகத்தைப் புதைத்தபடி குலுங்கிக்கு குலுங்கி அழுதாள். நீண்ட நேரம் அழுதாள் ஒரு பெண்ணின் வேதனைக் குரலை இவ்வளவு துயரத் துடன் எங்கும் நான் கேட்டதில்லை. சோகமே கரைவதுபோலப் பட்டது அவளை நான் தடுக்கவில்லை.

இருந்தாற்போல அவள் நிமிர்ந்தாள். வானத்தை நோக்கித் தன்னிருக்கரங்களை உயர்த்தி, ‘ஓ... டாடி... டாடி... அப்பா’ என்று பெருங்குரலில் அலறினாள். சுடலை நிலத்தில் நின்றிருந்த நாய்கள் வெருட்சியற்றன. அந்த மைதானத்தின் மோன அமைதி அவள் பெருங்குரலால் அழிந்தது. அவள் தாங்கொண்ட சோகத்தின் அர்த்தம் புரிந்தது.

“நிருபா” என்று கவலையுடன் அழைத்தேன்.

“எனக்கு அப்போது பதினான்கு வயது எண்டாடி என்னிடம் விடைபெற்ற அந்த இறுதி

நாள் இன்னமும் நினைவில் பசுமையாக இருக்கிறது ஓ, டாடி... டாடி... இப்படி அநியாயமாக உங்களைக் கொன்றுவிட்டார்களே ”

அவள் விழிகள் நீரைச்சொரிந்தன. மண்ணில் விழுந்து மறைந்து போன அவள் தந்தைக்கு அஞ்சலியாகின.

“பெண்ணே, உன்னைப்போல இந்த மண்ணில் தந்தையரை இழந்து அனாதைகளாகிவிட்ட பின் ளைகள் ஆயிரக்கணக்கிலுள்ளனர்”. என்று கூற நான் விரும்பினேன். வார்த்தைகள் உதட்டளவில் நின்று விட்டன.

“ஏன் இப்படிச்செய்தார்கள்?”

“அது யத்தம், மகளே. இது யுத்த களம்...ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள் மரணத்தையும் தமிழுடன் கூடவே அழைத்து வருகிறார்கள்.”

“உங்களுக்காகத்தானே வந்தோம்.”

“அப்படித்தான் நாங்களும் நம் பினோம்.”

அவள் என்னைக் கவலையுடன் ஏறிட்டாள். தரையிலிருந்து எழுந்து நின்றாள். முகம் வந்து கிடந்தது.

“போவோம். நீங்க சொன்ன இடத்திற்குப் போவோம்.”

அவள் ஸ்கூட்டரில் ஏறிக் கொண்டாள்.

“நான் நிருபராகச் சேர்ந்ததும் இலங்கைக்கு வந்ததும் இந்தக் கணத்திற்காகத்தான்”

பிரம்படி ஒழுகையில் என்ஸ்கூட்டர் திரும்பியது.

“ஹ வியிருந்து இறங்கிய இராணுவவீரர்கள் சுடப்பட்டதும் எஞ்சிய இராணுவ வீரர்கள் இந்த ஒழுங்கையால்தான் ஓடிவந்தார்கள். இந்த ஒழுங்கையில் அவர்கள் வெறியாட்டம் புரிந்தனர். எதிர்ப்பட்ட வர்கள் அணைவரும் அவர்களுக்குப் புலிகளாகத் தெரிந்தனர். கண்ட

கவிதையின் பணி

‘பாட்டுத் திறத்தாலே வையத்தைப் பாலித்திட வேண்டும்’ — காணி நிலம் வேண்டிய பாரதியார் உலகைப் ‘பாலக்கும்’ அளவுக்கு மன விசாலம் பெற்று பராசக்தியிடம் வரம் வேண்டுகின்றார்.

திறம், திறனுமாம். திறம்-மேன்மை! திறன்-வலிமை. இரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று ஆதாரம், திறமானது திறனாகும். திறனானது திறமாகும் மேன்மையே வலிமை; வலிமையே மேன்பை அதனால் முடிவிலே இரண்டும் ஒன்று.

கவிதையின் திறம் எது? திறன் எது? வையத்தைப் பாலிப்பதுதான் கவிதையின் திறமும் திறனும்; புன்னெறி அதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மனித மனங்களைக் காத்து ஆட்கொள்வது தான் திறமும் திறனும்.

பாலித்தல் - கிருள் செய்தல், காத்தல். — ச. வே.

பாட்டிற்குச் சுட்டுத்தள்ளினர்.
தப்பி ஓடிவந்த இராணுவக்
கமாண்டோக்களை மீட்க வந்த
இந்திய இராணுவ ராங்கிப்
படை...”

அவள் வேகமாகக் கத்திக்
குறுக்கிட்டாள்: “நானாக விசா
ரித்து அறிகிறேன்.”

“இல்லை. நான் சொல்லத்
தான் வேண்டும் நிருபா. இந்த
இடத்தில்தான் என் அண்ணி இந்
திய இராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்
லப்பட்டு ராங்கியால் நெரித்து
சுதைக் குவியலாக்கப்பட்டார்.
இந்தவிடத்தில்தான் என் அண்ணர்
சுட்டுக்கொல்லப் பட்டார்...”

“ராங்கியால் நெரித்துச் சுதைக்
குவியலாகக்கிடந்த அண்ணியின்
இடது கரம் மட்டுந்தான் முழுமை
யாக இந்த ஒழுங்கையில் கிடந்தது.
அக்கரத்தில் கட்டியிருந்து கௌரிக்
காப்புக் கயிற்றிலிருந்துதான் அவ
ரை அடையாளம் கண்டேன். றங்
குப்பெட்டியில் இவர் சிதைந்து
போன சடலத்துணர்களை என்
கரத்தால் அள்ளிப் போட்டேன்.
மரணம் கூட கௌரவமாக நிகழ
வில்லை.”

நிருபா ஸ்கூட்டரிலிருந்து குதித்
தாள். முன்னால் வந்து என்னை
ஊட்டுவிப் பார்த்தாள்.

“உண்மையாகவா?”

“யேஸ் ... யேஸ் ...” என்
முகத்தினை அழுத்தித் துடைத்துக்
கொண்டேன்.

நாங்கள் நின் றிருந்தவிடத்தின்
எதிர் வீட்டுக் கேற்றினைத் திறந்து
கொண்டு ஒரு பெண் வெளியில் வந்தாள். எங்களை வியப்புடன் பார்த்தாள். அவருக்கு என்னைத் தெரியும்.

“என் ன சேர், இங்கால? ”

“இவ இந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கிறா. உங்களிடம் ஐபிகேள்பிப் காலத் தில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்க வந்திருக்கிறா ...”

அவள் முகம் மாறியது. கவலையால் கருகியது.

“ஐபிகேள்பிப் வந்த சமயம் நீங்க இங்கே இருந்திங்களா? ” நிருபா கேட்டவற்றை நான் மொழி பெயர்த்துச் சொன்னேன்.

“இருந்தம் ... ஒரு நாள் காலை இந்திய இராணுவ வீரர்கள் வெறிபிடித்தவர்களாக இந்த ஒழுங்கையால் ஓடிவந்தனர். கணகளிற் பட்டவர்களைச் சுட்டுத் தள்ளினர். என் வீட்டிற்குள் நுழைந்து என் சிறுபிள்ளைகள் மூவரைச் சுட்டுத்தள்ளினர். காரணமில்லாமல் -- பாவிகள் ...” அவள் தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழுதாள்.

“சிறு பிள்ளைகளைச் சுட்டார்களா? ”

“ஓமோம் ...” அந்தப் பெண் திடீரென நிருபாவின் வலக்கரத்தைப் பற்றி வீட்டிற்குள் இழுத்துச் சென்றாள். “இந்தா பாருங்க சுவரில் என்ற முண்டு பிள்ளைகளும் படங்களாகத் தொங்குகினம்.”

முன்று பெரிய படங்கள் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்தன. பனிரண்டு வயதிலிருந்து எட்டு வயது வரையில் இருக்கும். மாலைகள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. நெற்றிகளில் சந்தனம் குஞ்சும் இடப்பட்டிருந்தன.

நிருபா சற்று நேரம் அந்தப் படங்களை அப்படியே உற்றுப் பார்த்தபடிடின்றிருந்தாள்.

“ஏன் இவரின் அண்ணரும் அண்ணியும் புவக்செயினால் நெரித்துக் கொல்லப்பட்டனர். இந்த ஒழுங்கையில் அன்று மட்டும் செத்தவர்கள் எழுபத்தெட்டுப் பேர். காயமடைந்த வர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் வெறிபிடித்து வந்தார்கள் ஏன் எங்களைச் சுட்டான்கள்? சாதாரணமக்கள் இவர்கள் ஞக்கு என்ன செய்தார்கள்?

நிருபா என்னைக் கவலை யுடன் பார்த்தாள்.

“இழப்பு என்பது தாங்க முடியாத சோகந்தான்.”

“நிருபா, இன்னமும் சிலரை விசாரிப்போமா?”

“வேண்டாம். என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இந்தத் தாயிடம் எனக்காகக் கேளுங்கள். இந்தியர்களை இவர் வெறுக்கிறாரா என்”

நான் அதைக் கேட்டேன்.

இந்தியர்களை வெறுக்கவில்லை. என்ற பிள்ளைகளை அநியாயமாகச் சுட்டவர்களைத்தான் வெறுக்கிறேன். அவர்கள் பாவிகள்.”

“என்னைப் போலத்தான் என்று நிருபா முனுமுனுத்துக் கொண்டாள்.

நிருபா வீட்டைவிட்டு மீண்டும் ஒழுங்கைக்கு வந்தாள்.

யுத்தத்தால் எல்லாரும் இழப்பிற்குள்ளாகியிருக்கிறம். அழிவைத் தவிர வேறெதுவும் கிடைத்துவிடவில்லை. வாழவேண்டிய மனிதர்கள் சாவதற்காகவா பிறந்தோம்? இந்த ஆயுதக்கலாசாரம் மானிடத்தின் அமைதி, சமாதானம், வாழுக்கை எல்லாவற்றையும் இல்லாமற்றச்சுய்து வருகின்றது.” என்றபடி நிருபா என்னைப் பார்த்தாள்.

“போவோமா, நிருபா?” அவள் ஸ்கூட்டரில் ஏறிக் கொண்டாள்.

“‘மீண்டும் ஒரு தடவை-மைதானத்திற்குப் போகவேண்டும்.’ நான் ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி ணேன்.

அவள் திகைப்புடன் “என்ன என்ன?” என்றாள்.

மீண்டும் அவ்விடத்திலிருந்து அழப்போகிற்றா?”

“இல்லை... இனி அழமாட்டேன்...”

முகத்தில் படிந்திருந்த துயரச் சுவடுகளைத் துடைத்துவிடுமாப் போல கைக்குட்டையால் முகத் தினை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவளை அந்த இடத்திற்கு மீண்டும் அழைத்து வந்தேன்.

அவள் அந்தஇடத்தில் அமைதி யாக நின்றிருந்தாள். முன்னைய படப்படப்பு, ஆவேசம், துயரப் பெருக்கு எதுவுமில்லாமல் அழைதி யாக நின்றிருந்தாள். மேதவாகச் சொன்னாள்; “டாடி போய்வருகிறேன். குட்டைப்”

வாழம் தெளிவாகி தூறல் நின்றிருந்தது.

வடக்கிருதல்

பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலைாரியின் அதிபரும் சோ. ப என்ற இரண்டு எழுத்துக்களிற் பிரபல கவிஞராகத் திகழ்வ ருமான் சோ. பத்மநாதன் அவர்களின் வடக்கிருத்தல் - கவிதைத் தொகுதியை ஆய்வு செய்கிறார் யாழ் - பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர்.

கி. விசாகரூபன்

கவிஞர் சோ. ப. தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஆங்கில இலக்கியத் திலும் மரபு வழிக் கவிதை வடிவங்களிலும் ஆழ்ந்த புலமையினைக் கொண்டுள்ளவர். மரபு வழிவரும் ஒசையே (சந்தம்) இவருடைய கவிதைகளின் ஆதார சுருதியெனலாம். மரபு வழி யாப்பு இலக்கணத் திற்கும் நவீன கவிதை நெறிமுறைகளுக்கு மிடையே அமைதி கானு கின்ற நெகிழ்ச்சிப் போக்கு சோ. ப. வின் தனித் தன்மைகளிலொன்றென்னலாம்.

சயம், பரம், அகம், புறம் என நான்கு பெரும் பிரிவுகளாக ஆசிரியராலேயே பிரிக்கப்பட்டுள்ள இத் தொகுதியில் சயம் எனும் பகுதியிலே வருகின்ற நினைவுத் தாளைப் புரட்ட முனைகையில் ... என்ற தலைப்பிலமைந்த கவிதை அதனைப் படிக்கின்ற ஒவ்வொரு வரதும் இளமைக் காலத்தின் அழியாத கோலங்களை மீள அசை போட வைக்கும் சுகானுபவமாக உள்ளது.

“காக்கை தீவு மண் மேட்டில் ஏறி நான்
கடலை, நெல் வயலை, பனை தென்னையை
பார்த்துப் பேசிப் பழகிய காலமும்
பரமனின் கட்டுக் காவலை மீறியே
மேற்கு வேலியினாடு நுழைந்து போய்
விளாவில் ஏறிக் காய்கள் பறித்ததும்
கார்த்திகேசவின் மாங்காய் பிடுங்கையில்
கையும் மெய்யுமாய் ஆப்பிட்ட நாளும் ”

என்ற கவிதை வரிகள் கவிஞரின் இளமைக் காலத்து நினை வழியா நாள்களைப் படம் போட்டுக் காட்டுகின்றன.

‘பரம்’ என்ற பகுதியில் இடம் பிடித்துள்ள கவிதைகள் ஒரையால் திருப்புகழை நினைவுட்டுகின்ற அதே வேளை, இதர நிலைகளில் குமரகுருபரர், அபிராமிப்பட்டர் முதலியோரையும் நினைவு படுத்துவன். இப் பகுதியின் ‘குண்டு மழை பொழியாதோ’ --- ... என்னும் தலைப்பிலான கவிதை நீண்டு செல்கின்ற ஈழத் தழிழர் துயர் போக்க வானவர்க்காக அசுரர்களை அழித்த முருகப் பெருமான் மீண்டும் மயிலேறிவர வேண்டும் என வேண்டுவதாக உள்ளது.

‘எங்கள் பொருள் வீடு

எங்கள் தொழில் வாழ்வு

எங்கள் உயிரேதும் எமதாமோ

என்ற நிலை மாற

இந்த இடர் தீர

என்று மயில் ஏறி வருவாய் நீ’*

இதே பகுதியில் வரும் ‘ஆயிரம் அறங்கள் வளர் கோயில்’ எனும் தலைப்பிலான கவிதையும், ‘ஏழை அடியோமைச் சூழம் வினை மாள ஈழ முழுதாள வரவேணும் ---’

என்று தமிழர் தம் துயர் தீர்க்க முருகப் பெருமானை வேண்டுதல் செய்வதனைக் காணலாம்.

‘அகம்’ எனும் பகுதியிலே வருகின்ற ‘கம்பன் கானும் காதல்’ என்ற கவிதை, சமகாலத்துக் காதல்கள் மணமேடை காண்கின்ற நிலையில் எதிர் கொள்கின்ற சிக்கல்களையும், அதனைக் கவிஞரின் பாணியிலே சொல்வதானால் ‘ஷேப்’ பண்ணும் முறைமையையும் நிதர்சனமாகக் காட்டுகின்றது.

‘புறம்’ என்ற பகுதியிலே வருகின்ற கவிதைகள் இக் கவிதைத் தொகுதியின் உயிரோட்டமான பகுதி யென்றால் மிகையாகாது.

‘வடக்கிருத்தல்’ என்பது புறப் புண்ணுக்கு நானினி வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கின்ற செயலை விளக்கவே சான்றோரால் முன்பு பயன் படுத்தப் பட்டது. மாறாக இங்கு வடக்கிலே இருக்கின்ற மக்கள் உரிமைப் போரின் பேரால் படுகின்ற இன்னல்களை எடுத்து விளக்குகின்ற கவிதையின் குறியீட்டுத் தலைப்பாக வந்து உள்ளது.

இப்பகுதியின் கவிதைகள் தமிழர்களின் பாராளுமன்ற அரசியல் முதல், அதனை மறுத்தித்து எழுந்து தமக்கெனத் தனியான தாயகம் ஒன்றை அவாவி நின்ற நிலையில் தமிழர்களும் தமிழ்த் தாயகமும் எதிர் கொண்ட இன்னல்கள் வரை பல்வேறு நிகழ்வுகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளன. 1995 இல் இடப் பெயர்வின் போதான

அவலங்களைத் தமது பாடு பொருளாகக் கொண்ட கவிதைகள் யதார்த்தம் ததும்பியவை. ‘வீடு பேறு’ என்ற கவிதை இத்தகு யதார்த்த நிலைக்கான வகை மாதிரியான எடுத்துக்காட்டாரும்.

வீட்டையும், சமூகத்தையும் காத்த விலங்கொன்றைத் தன் மன திருத்தி அதை அன்பால் வருடி வருடி ஆறுமாத கால அதியுச்ச அவலத்தைக் கவிஞர் அப்படியே எந்த வித ‘ஆயுதமும்’ பாலிக்காமல் பிரசவித்துள்ளார்.

‘ மனமோ
ஐப்பசி மாதத்து
ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதை ... ’

மீண்டும் அப்படியே சொல்லி இதயத்தைத் தொடுகிறது அந்த ஐப்பசி மாதத்து ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதின் ‘அவலம்’ யாழ்ப்பாணச் சமூகம் முழுவதுமே உணர்ந்த அவலம். அதனை ‘அப்படியே வெளிக் கொணரும் இக்கவிதை என்னை மாத்திரமல்ல இதனை அனுபவித்த அனைவரது உள்ளத்தையும் தைக்கும். இதற்கு மாற்றுக் கருத தென்பது இல்லை.

‘ உடைந்த வீடுகள்
இழந்த உடமைகள்
பிரிந்த உறவுகள்
*****’

— — — கணக்கு
முடிக்கும் வேளையில்
உன் பேரில் உள்ள ‘வரவு’,
என்னிடம் நீ பற்றியதை விட
அதிகமாய் போனதால்
அடைக்க முடியவில்லை ’

என்று அனைத்தையும் இழந்த ஆதங்கம், அதன் சோகம் கவிதையைப் படித்து முடித்த பின்பும் மாவறுத்த சட்டியிலே எஞ்சியுள்ள சூடுபோல்’ கணகணத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. இச் சோக அனுபவத்தை இத் தொகுதியின் அட்டைப் படமும் பகிர்ந்து ஏகாளிகிறது.

‘ தாண்டிக் குளத் தெல்லை தாண்டி நடக்கையிலே ’ என்ற கவிதையின் முதற்பகுதி, இம் மண்ணின் சூழலுக்கேற்ப தம்மை இயை பாக்கிக் கொண்டு வாழ்பவர்களாலன்றி ஏனையவர்கள் இங்கு வாழ்வதைப் பகுதி சுயநலம் கருதிப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் வடக்கிருக்க உகந்தவர்கள்லை என்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறது.

இக் கவிதையின் மூன்றாம் பகுதி, சமகாலப் போரின் அனர்த் தங்களால் தம் முகமிழந்து போன கிராமங்களிலொன்றாகிய தாண் டிக்குளம் பகுதியின் பொதிகச் சூழலை அப்படியே வெளிக் கொணர் வதுடன், இம் மண்ணில் வாழ்வோர் எத்தனையோ துன்பங்களை இன் னல்களை அனுபவிக்கின்ற போதும் அவர்களுக்கிருக்கக் கூடிய தன் மான உணர்ச்சியினை, சிதைவடைந்த வீடொன்றின் முற்றத்திலே யுள்ள ‘வடவி’ ஒன்றைக் குறியீடாகக் கொண்டு காட்டி நிற்பது அற்புதமானது.

“ உள்ளே கூரையில்லா வீடு
குடியிருப்போர் யாருமில்லை

ஆனாலும் முற்றத்தில் ஒங்கி வளர்கிறது
தானாய், தனியே வடவி பண யொன்று!
ஷல்லடிக்கும் குண்டுக்கும் சிறிதும் சளைக்காது
வல்லமையாய் ஒங்கி வளரும் பண வடவி

நெருக்குவார்க்கு என்றும் பணிபாத தன் மானம்
காக்கும் பணையை வியந்து வியந்து கண்ணால்
நோக்கினேன் நின்றேன் நொடிந்து வீழேன் நிச்சயமாய் . . .

என வரும் அடிகள் பண வடவியை இனத்தின் நம்பிக்கை விருட் சமாய் குறியீடாகக் காட்டிவது சாலவும் ஏற்படுத்தயதே.

முடிவாக, காலத்தினால் உரபவிக்கப்பட்டுள்ள இச் சமகாலக் கவிஞரின் சிந்தனைகள் நம் சமுத்தித்திற்கு மிகவும் வேண்டியனவே. இக் கவிதைகள் உள்ளம் சோர்ந்து நிற்போரை தட்டிக் கொடுக்கும் தன்மைத்தானவை. சிறந்த படைப்பாளிகளின் அடையாளங்களுள் இதுவுமொன்று. எமது கவிதை வரலாற்றில் ஒரு மகாகவி, ஒரு நீலா வணன், ஒரு முருகையன், ஒரு புதுவை முதலாணோர்க்குள்ள முக்கியத் துவம் போல, கவிஞர் சோ. ப. வுக்கு இடமுண்டு என்பதற்கு ‘வடக் கிருத்தல்’ ஒரு ‘அச்சவார’ மென்லாம்.

நூல்வடக்கிருத்தல்; ஆசிரியர்: சோ. பத்மநாதன்; வெளியீடு: தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, 44, மூன்றாம் மாடி, கொழும்பு மத்திய சந்தைக் கட்டிடத்தொகுதி, கொழும்பு - 11

இப்படித்தான்

சொ
க
க
ன்

கதை, கவிதை, நாவல் போன்றவற்றை எழுத தாளர்கள் எப்படி எழுதுகின்றார்கள்? எழுது கோலை எடுத்தவுடனேயே கதையும் கவிதையும் குதித்துக் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டு தாளிலே தட்டப்பதிக்கின்றனவா, அல்லது ? எத்தகைய மன நிலை, சந்தர்ப்பம் சூழ நிலை போன்றவை எழுதத் தாண்டு கிண்றன என்ற இரகசியத்தை வெளியிட முடியுமா எனப் பிரபல எழுத்தாளர்கள் சிலரைக் கேட்டோம். எவராலும் பாராட்டப்பட்ட “கடல்” என்ற தன் சிறந்த கதை பிறந்த கதையை விண்டுரைக்கின்றார் முதறிஞர் சொக்கன். கதையின் கதையைத் தெரிந்து கொண்ட பின், அந்தக் கதையை அடுத்த இதழில் மீண்டும் நீங்கள் வாசிக்கலாம்.

எழுதினேன்?

அநுமனுக்கும் யானைக் கும் தமது வலிமை தமக்கே தெரியா தாம். பிறர் அதனை நினைவுறுத் தித் துண்டனால் மட்டுமே வெளிப் படுமாம். அநுமனின் வாழ்வு நிலை பேறானது. என்றாலும் அவனை நான் நேரிலே கண்டதில்லை. அவனுடைய பண்பு தம் மிலும் குடி கொண்டபேர்கள் நிகழ்த்தும் எரிப்புக்களையும் நான் காண்கின்ற பேற்றினை அடையவில்லை! அது என் தீயும்.

‘யானையொடு பழகேல்’ என்னும் புது மொழிக்கு, ‘யானை

அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்’ என்ற பழமொழியே அடிப்படை என்பதையும் அறிவேன். ஆனால் யானையின் தனவலிமை மறதி பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லை.

இந்த நிலையிலே ‘கலைச் செல்வி’ நடத்திக் கையைச் சுட்டுக் கொண்ட என் இனிய நன்பர், சிற்பி, ‘மறுமலர்ச்சி’ தாளிகைக்கு (Magazine) புத்துயிர் அளிக்க முன் வந்து அதன் முதல் இதழுக்கு ‘இப்படித் தான் எழுதினேன்’ என்னும் தலைப்பிலே கட்டுரை எழுதுமாறு வேண்டி எழுதியிருக்கின்றார்.

வீர் எப்பொழுதுமே நல்ல மனத்தோடு நண்பர்களைப் பாராட்டத் தவறுவதில்லை.

“இப்படித்தான் எழுதி ணென்-” உங்களுடைய கட்டிரையை முன்மாதிரியாக வைத்துக் கொண்டுதான் ஏனைய எழுத்தாளர்கள் எழுதுவார்கள்;

என்று அவர் ஒரு போடு போட்டிருக்கிறார்! என்னை ஓர் அநுமனாக வோ யானையாகவோ நன்பர் கருதி என் வலிமையைத் தூண்டிவிட இப்படி எழுதினார் போலும்!

நண்பர் செங்கை ஆழியான முதிர்ந்த இளைஞராயும், நான் முதிர்ந்த இளைஞராயும் இருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் அவர் என்வீட்டிற்கு வந்தார். “உங்கள் சிறுகதை ‘கடல்’ மிக நன்றாயிருக்கிறது. தின்கரன் வாரமலரில் பார்த்தேன். எனது பாராட்டுக்கள்” என்றார்.

இன்று அவர் இதனை மறந்திருக்கலாம். யார் அப்படிச் சொன்னது. வேலிக்கு ஒணான் ... சான்றாற்போல என்னை ஏன் இமுக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டு, என்னை அசடு வழிய வைத்தாலும் வைக்கலாம்; ஆனால் க.பொ.த. உ/த மாணாக்கருக்கென அவர் தொகுத்துள்ள தெர்ந்த தமிழ்ச் சிறுகதைகள் என்ற நூலிலே, நீண்ட காலத்தின்பின்னரும் ‘கடல்’ ஐ நினைவு கூர்கின்றார்.

வரதர்ஜின் கற்பு. ச. இராசநாயகனின் அவன், சொக்கனின் கடல் என்பன மழுத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் பெருமை சேர்ப்பன.

‘தேர்ந்த தமிழ்ச் சிறுகதைகள். பக்: 4)

1962-9-25 இல் ‘கடல்’ சிறுகதை தின்கரன் வாரமலரில் வெளியாயிற்று. எனது முன்னைய சிறுகதைகளுக்கு அளிக்க இடத்திலும் பார்க்க முதன்மையான இடமளிக்கப்பட்டு நிகழ்ச்சிப் பொருத்தமான பல சித்திரங்களும் இடப்பட்டதோடு வழக்கமான சமீகானத்திலும் மும்மடங்கு சமீகானமும் வழங்கப்பட்டது இந்தச் சிறுகதைக்குத்தான்,

இவ்வளவுக்கும் காலாய், இருந்தவர், தின்கரனின் அந்நாளைய ஆசிரியர், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி என்பதை மட்டும் சொல்லிவிடுகிறேன். போதாதா?

நண்பர் ‘நந்தி’ போன்ற சீத்தலைச் சாத்தனார்கள் சிலரும் ‘கடல்’ ஜப் பாராட்டினார்கள்.

‘காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு’ அல்லவா?

எனக்குப் பிடித்த கதையும் கடல்தான்.

‘என்.’ என்று சொல்கிறேன்.

‘பக்த மீரா’வில் கோகிலவாணி, பாரதரத்னா எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி பாடிய பாடவின்

இந்த அடிதான் இதனை எழுதுகையில் என் நினைவிலே திரையிடுகின்றது. இது என் ஏக்கத்தின் வெளிப்பாடுமாகும்.

ஆம்! ‘விடிவெள்ளி’ க. பே. முத்தையா, ‘நந்தி’ அவரின் தம்பி அரசு (திருநாவுக்கரசு), நந்தியின் உறவினர் நடராசா அண்ணையோடு விடுமுறை நாள்களிலே கீரிமலை, சேந்தான் குளம், உடுத்துறை, வள்ளாய் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று கடவில் குளித்தும், கலகலப்பாய் உரையாடியும் உலகக் கவலைகளை யெல்லாம் மறந்திருந்த அந்த நாள்களை நெஞ்சிற் கவலை நிதமும் பயிராகும் இந் நாள்களிலே அடிக்கடி நினைவு கூராமல் இருக்க முடியவில்லை.

அப்படித்தான் ஒரு தடவை கீரிமலைக்கு நானும், நந்தியும், நடராசா அண்ணையும், அரசுவும் புதியவராய்க் கணேசநாதன் என்பவரும் சென்றிருந்தோம்.

கணேசநாதன் நாவற்குழியூர் நடராசனின் மருமகன் இலங்கைக்குடியாட்சிப் பணியில் (.S. I. A.S.) அவர் இணைந்து இரண்டோ மூன்றோ ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும் என்பது என் நினைவு. (இன்று அமைச்சின் செயலாளர் நிலைக்கு அவர் உயர்ந்துள்ளார்.)

கணேசநாதன் இளமைத் துடிப்பும் விளையாட்டுத்துறையில் ஈடுபட்டு உடல் வனப்பும் ஒரு சேரஅமைந்தவர். கம்பீரமான குரவி

நர்; கலகலப்பானவர். (அன்று அப்படி, இன்று ஸ்படியோ?) நீண்ட காலமாய் அவரைக் காண வாய்ப்புக் கிடைக்க வில்லை.

‘நந்தி’யின் தூரத்து உறவினரான அவரும், நந்தியும் ‘அரசு’வும் நடராசா அண்ணையும் நானும் கீரிமலைக் கடற்கரையிலே மத்தியானப் பொழுதில் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றோம்.

கரைதுறையின்றி, தொடுவானத்தைத் தொட்ட வண்ணம் கடல் நீண்டு கிடக்கின்றது. அலைகள் ஒத்திசை எழுப்பி, நுரைகக்கிய வண்ணம் கரையில் வந்து மோதுகின்றன. ஒரு குழந்தையின் குறும்புத் தனத்தோடு குதித்துக் கும்மாளம் அடிக்கும் அதன் எல்லை கடந்த பேரேழுகில் நான் ஆழந்து போகின்றேன்.

நானும் என் நண்பர் இராஜ கோபாலனும் அலுப்பாந்திக் கடற்கரையில் மாலை வேளைகளில் உலாவி வந்ததும், உலாழுமிடந்து சுப்பிரமணியம் பூங்காவில் கல்லாசனத்தில் அமர்ந்து வாளொலி கேட்டதும், அவ்வேளையில் நினைவில் அலையெறிகின்றன. கடற்கரையில் மாலைக் கதிரவன் பேரொளிப் பந்தாய் மெல்ல மெல்ல மேற்றிசைக் கடவினுள்ளே அமிழ்ந்தது, அந்த வேளையில் கடலையும், படகுகளையும் மீனவர்களையும் கண்டு களிபேருவகையோடு பித்தர்களாய் நாங்கள் பல பித்துக் குளிக்

கற்பனைகளைப் பிதற்றிய தெல்லாம் நெஞ்சை நிறைக்க நண்பர் குழாத்துடன் நடக்கிறேன்.

‘கடல்’ கதைக்கான கரு என் சிந்தையிலே உருவாகின்றது. மனி தன் ஒருவன் தனது சின்னஞ் சிறு வயதிலிருந்து கடலோடு உறவு கொண்டு அதன் அலைக் கைகளிலே தன்னைப் பிணைத்த வண்ணம் நீந்தியும் சுழியோடியும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மண்ணில் வாழும் வாழ்க்கையில் பற்று விட்டுப் போய், கடலுக்கே தன்னை முற்றாகக் கொடுத்து விடுகின்றான்.

இதுதான் அந்தக் கரு, ‘அமானுவி கு’ கற்பனைதான்; நம்பக் கூடாததுதான், மண்ணீலும், மரஞ்செடி கொடிகளிலும் ஆற்றிலும் புனிலும் மலையிலும் வானிலும் மனிதரிலும் உயிர்ப்பையும் அழகையும் கண்டும் பெற்றும் வாழ்பவன், கடலே தனது வாழிடம் என்றும் இந்த மண்ணுக்கும் தனக்கும் உறவில்லவ என்றும் முடிவு கட்டுவது எவ்வகையிலும் நடக்கக் கூடியதல்ல என்பது உண்மையே. ஆனால்

கலைமாணிப் பட்டத் தேர்வுக்கு நான் ஆயத்தம் செய்யத் தொடங்கியிருந்த நாள்கள் அவை. நான் அந்தத் தேர்வுக் கென்று தெரிந்தெடுத்த பாடங்களில் ஒன்று ‘மெய்யியல்’ (PHILOSOPHY), ‘இருட்டறையிலே கறுப்புப் பினை

யைத் தேடும் முயற்சியே’ மெய்யியல் படிப்பென்பதைச் சிறி தேள் வாங்கத் தொடங்கிய அருட்டுணர்வு. ஒரு புறம்!

ராஜம் ஐயரின் கமலாம்பாள் சரித்திரத்திலே ராஜம் ஐயரின் கடல் வருணனை, அதற்குப் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அளித்த விளக்கம், பாரதியின் ‘மாலைக் காலம் கடற்கரை உலா’ பற்றிய கருத்துக்களின் தாக்கம் என்பன மற்றொரு புறம்!

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஜேர்மனிய மொழியிலிருந்து, பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை மொழி பெயர்த்து வெளி யிட்டிருந்த ‘நீரர மகளிர்’ என்ற கதையின் தாக்குறவும் (Influence) என்னை முற்றாகக் கொள்ள கொண்டிருந்ததும் பலமான காரணம் என்று கருதுகின்றேன்.

உடலின் மேற்பகுதி மாணிடப் பெண்ணாகவும், கீழ்ப்பகுதி (கால்) மீனின் வாலாகவும் காட்சியளிக்கும் ‘நீரரமகளிர்’ (Mermaid) கதையின் சாரம் இது தான்.

அவள் ஒரு நாள் தரைக்கு வருகின்றாள்; ஆடவன் ஒருவனாகக் காண்கின்றாள். இருவர் உள்ளங்களிலும் காதல் அரும்பாகி, மொட்டாகி, மலர்கின்றது. ஆடவனால் கடலுள் சென்று வாழுமுடியாது. நீரரமகளோ தரையில் நிலைத்து வரழுமுடியாது. அவள் தரைக்கு வந்து சில காலம் அவனோடு வாழ-

தமிழில் சரித்திர நாவல் எழுதுவதில் முன்னோடியாக விளங்கியவர் தீர்கோணமலையைச் சேர்ந்தத் தி. த. சாவணமுத்துப் பிள்ளை அவர்களே. இவர் எழுதிய “ மோகனாங்கி ” என்ற சரித்திர நாவல் 1895 ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. — ‘சி’

முற்படுகின்றாள். ஆனால் மனிதக் கால்கள் பெறாத அவளால் தரையிலே நடக்கமுடியவில்லை. ஏமாற் றத்தோடு வேதனையோடும் அவனைப் பிரிந்து மீண்டும் கடவினுள்ளே சென்று மறைகின்றாள்.

நடக்க முடியாத கதைதான், ஆனால் அந்தக் கதையிலே நீரரமசளின் ஊசலாடுற்ற உள்ளத்தின் போராட்டத்தினை ஆசிரியர் சித்திரிக்கும் பாங்கு என் உள்ளத்தைத் தொட்டது. இவையாவும் சேர்ந்து, கிரிமலைக் கடற்கரையிலே கருக்கொண்ட கதைதான் ‘கடல்; அதன் உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஒத்திசைவு பெற்று அமானுஷிகத் தில் மானிடத்தை உணர்த்தியதில் எனக்கு ஓரளவு வெற்றி கிடைத்தது என்ற அன்றும் நம்பினேன்; இன்றும் நம்புகின்றேன்.

கணேசனா தன் ‘கணேசன்’ (கடல் கதாபாத்திரம்.) ஆனார். நான் அவரின் பாலிய நண்பனானேன். பிள்ளைப் பேதைமைமிக்க நான் கணேசனின் ஆளுமைக்குள் என்னை இழந்து பாடசாலைக்கு மட்டும் போட்டு விட்டு, அவரோடு கடற் கரையிலே நாளௌல்லாம் அலைந்தேன்.

கணேசன் தனது சிறுவயதிலேயே கடவின் மீது கொண்ட தணி யாக் காதல், அவர் வளர்ந்து மெய்யிபல் பட்டதாரியாய் மாறியும் மாறாத பெருந்தாகமாகி, அவரைப் பித்தராக்கி .

இறுதியில் கடலுக்கே அர்ப்பணமாகி விடுகின்றார். விலங்கு அறுகிறது, அவன் ஒடிகிறான். கையை விரித்தபடி, கடல் அன்னையை அணைத்துக் கொண்டு அவன் மேலே மேலே செல்கிறான்.

குரும்பையாகத் தெரிந்த தலை, பனங்காய் அளவாகி, விளாங்காய் பரிமாணத்திற்குச் சிறுத்து, எலிமிச்சங்காய் அளவிற்குக் குறுகி ..

கண்ணிற்கு மறைந்து விடுகிறது.

நிரந்தரமாக ..

நெருப்பு அணைகிறது
கடல் கோவிக்கிறது.

கொலை வெறியா?
இல்லை.....

குழந்தையைத் தழுவி
அணைத்த ஆனந்த வெறி ..

(கடல் பக். 30)

‘கடல்’ கதைக்குக் கிடைத்த வரவேற்பும், அது எனது உள்ளத்தில் எழுப்பிய உணர்ச்சி அலைகளும் இன்றும் என் நினைவிலே பசுமையாக உள்ளன எனது முதலும் முடிவுமான சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நான் இட்ட தலைப்பு! “ கடல்.”

முருகைக் கற்புக்கள்.

கடலன்னையின் மாடியிலே கவலையற்று வாழ்ந்த காலம்; கடலை திரவியங்களை வாரிக் கூர சேர்த் துக் களிப்புடன் வாழ்ந்த காலம். இன்று பொய்யாய்ப் பழங்குதையாய்க் கணவாய் மாறிவிட்ட சோகம். தன் ஏக்க உணர்வை வாச கர் மனதிலே தொற்ற வைப்பதில் வெற்றியடக்கிறார் இந்தப் புதிய எழுத்தாளர்.

தை மாசியில் சமுத்திரம் சாந்தமாக, குாம்போலக் கிடந்தது. சிறுவர் குத்தடிகளிலும் கட்டுமரங்களிலும் அமர்ந்து அவற்றைச் செலுத்தி மகிழ்ந்தனர் கடவில் எட்டும் வரை ஊன்றுகம்பை ‘ஊன்டிப்’ போயினர். அது எட்டாத போது சிறுப்பலகைகளால் வளித்தனர். நந்தயரின் கண்டிப்பு இருக்கவில்லை.

முருகைக் கற்களுக்கு வெளியே உள்ளவற்றை ஊடுருவிப் பார்த்தனர். அங்கே புதிய உலகம் தெரிந்தது. அழகிய வாழ்வு கிடந்தது. கடல் தாலாட்டியது. அவர்கள் குதித்து நீந்தவும், சுழியோடவும் முடிந்தது.

எவ்வளவு அழகான குகைகள். சோடனைகள், அவற்றை அலங்கரித்து வைத்திருக்கும் கடல் தாய், எவ்வளவு அற்புதமானவள். மஞ்சள் குருத்துப்பச்சையாய். ஊதாவாய் முருகைக் கற் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன.

தன் கற்பார்கள் பவளம் போலத் தோன்றின. வர்ணந் தீட்டிய மீன்கள் வகை வகையாக நீந்தித்திருந்தன. குரியக் கதூர்கள் நீரினுடாக சித்திரந் தீட்டப்பட்ட கற் பூக்களைத் தொட்டு நின்றன. நீல நீரில் வெள்ளிக் கீற்றுக்கள் தெறித்து ஒளிர்ந்தன. கடற் பூக்களும் பாசிகளும் அவற்றை மெருகேற்றின. அவற்றை பியத்து, வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்று, காட்சியாகக் கிரும்பினர். சின்ன மனங்களின் ஆசையைப் பூர்த்தியாக்கி, காரியத்தை ஒப்பேற்ற எத்தனித்தனர். கைக் கெட்டிய கடற் பன்னாடைகளை பெயர்த்தெடுக்க முனைந்தனர். கற்புக்களையும் கொண்டு வர முயன்றனர். சில மேலே கொண்டு வரக் கூடியதாக இருந்தன. ஆனால் அவற்றின் இயற்கை வனப்பு, கெட்டுப்போய் இருந்தது. அத்தோடு ஒருவகை விரும்பாத மணமும் விசியது. தங்கள் அழகிய வாழ்வும் வளமும் அங்கே இருப்பதாக உணர்ந்தனர்.

த. ஆனந்தமயில்

சங்ககளும் சோகி சிப்பிகளும் மாட்டுக் கன்றுகளும் கல் மீன்களும் தெரிந்தன. அவற்றைக் கரைக்குக் கொண்டு வந்த போது, சில தமது முன்னைய அழகை நிலை நிறுத்தினா. பல தமது வனப்பை இழந்து விட்டிருந்தன. எனினும் அவர்கள் மகிழ்ந்தனர். ஆச்சரியப் பட்டனர். பாதுகாக்க முயன்றனர். உப்புச் சமுத்திரத்தில் இவ்வளவு செளந்தர் யமா என்று வியந்தனர். கடவிள் சிறு ஆலைகள், முருகைக் கற்களில் பட்டு நுரைத்து நர்த்தன மிட்டன. சிறுவரின் மனங்கள் நுட்பமாக யோசித்தன.

சிறு தொழில்களிலிருந்து பெருந்தொழில்களுக்குப் புறப் பட்டுப் போயினர்.

தந்தையருடன் தனையரும் மீண்பிடிக்கச் சென்றனர். அதிகாலை நேரம். உளவிய வலைகளைக் கட்டு மரங்களில் ஏற்றிக் கொண்டு கூறைப்பாய் காற்றைக் கோவிய சைக்க, மீண்பிடிக்கப் போயினர். வலைகளை முனைகளைப்பக் கடவில் படுத்தனர்.

தந்தையர் வெற்றிலை போடு வதைப் பார்த்திருந்தனர். உதய சூரியன் முகங் காட்டாத கிரக ணத்தை இரசித்தபடி கிழக்கு வானில் தெரியும் பல உருவங்களுடன் அசையும் மேகதூதுவர்களைப் பார்த்தனர். சிவப்புக் கோவாமாய்ச் சூரியன் கடவிலிருந்து எழுந்தது. தூண்டிற் கயிற்றில் தந்தையர்

பிடிக்கும் துள்ளுமண்ணட, பாரை, விளைமீன்களை யெல்லாம் கண்டார்கள். தமது தங்கு சிகித்தி வில்லை அரிக்கும் மீன்களைச் சண்டி இழுத்தனர்.

குடை வலைகளை இழுத்த போது சந்தோஷத்தின் உச்சத்திற்கே செல்ல முடிந்தது. குடை, தொண்டன், சாவாளை மீன் எல்லாம் சிறைந்திருந்தன. காகங்கள் பாய்மரத்தில் அமர்ந்து மீன்பாட்டுப் பாடி வந்தன. கரைக்கு வரும் போது ஆனந்தமாக இருந்தது.

கண்ணாடி நார்ப் படகுகளில் அறக்கொட்டியான் வலைகளை உளாவி வைத்திருந்தனர். சாமம் வரு முன்னரே தொழிலுக்குப் புறப் பட்டனர். வெளிக்கள் யந்திரங்கள் அலறிச்சப்பதித்தன. தந்தையர் யந்திரத்தின் ஹாண்டிலைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தனர். சில மணி நேரம் ஓடிவலையைப்படுத்தார்கள். அணிய மூடிகையுள் நிதி திரை கொள்ள முயன்றனர். ஆகாயத்து நட்சத்திரங்களை யெல்லாம் மீன்களாகக் கணவு கண்டனர். எங்கும் ஒரே சமுத்திரம், வானம் குடையாய் விரிந்து சமுத்திரத்தைக் கவிழ்த்து மூடி நின்றது. குடையுள் சிறு பூச்சிகளாய்த் தங்கள் படகுகள் தோற்றங் கொள்வதைக் கண்டு வியப்பேற்பட்டது.

விடிவெள்ளியின் உதயத்தைக் கண்டு வலையை இழுக்கத் தொடங்

கினார்கள். மடங்குப்பக்கத்தைத் தனையர் இழுத்தனர். தந்தையர் தளர்ச்சிப் பக்கத்தை இழுத்தார்கள். மீண் நிறைய வந்தது, கண்ணாடிப்பாரை, கும்புளா, வள்ளுரன், வாளையீண் ... குதூகவித்தார்கள். முழு வகையையும் இழுத்தபோது, படகு மீனால் நிறைந்தது. சூரியன் உதித்தது. படகு, கரையை நாடி ஓடிவந்தது. கரையில் தாயரும் சிறுமியரும் தேனீர்ப் போத்தலுடன் காத்திருந்தனர். கூடை நிறைய மீணன் அள்ளி, சந்தையில் தரகியான் பட்டடையில் கொட்டும்போது, எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

பெரும் வள்ளங்களில் மாலை நேரம் பறப்பட்டனர். அவை சமுத்திரத்தில் தாவித் தாவிலூடன். கூடையாரில் அமர்ந்திருக்க அலை ஒடுவது இன்பமாக இருந்தது. கரைக்கிறுகள் மறைந்த பின்னரும் சிலமணிநேரம் கடலில் ஓடினர். சில வேளைகளில் சுக்கான் பிடிக்கும் விதத்தை, தந்தைப் காட்டித்தந்தனர். அவர்களன் பிடியால் வள்ளம் விலகி நெளிந்து, நெளிந்து, போவதைக் கண்டு தந்தையர். அதனை நெறிப்படுத்திக் காட்டினர்.

இருள் கவிந்தது. யந்திரத்தை நிறுத்தினர். குள்ளாம்பைக் கொழுத்தினர். சாடுவாய் வலை மிதப்பையெறிந்து, வழி சுசல் வலையை இழுக்கி, வலை முழு வதையும் படுத்து, மடங்கை அணியக் கட்டையில் கட்டினார்கள். கொண்டு வந்த உணவுக்கிண்ணத்தைத் திறந்து சாப்பிட்டு,

நீர் பருகினர். வெற்றிலை போட்டனர். வள்ளம் முன்னும் பின்னும் அசைந்தது. கடல்நீர் கோலுமாப் போல கொரித்தது. தனையர் சிலர் சத்தியெடுத்தனர். தந்தையர் கசக்கிய கையை மனக்கச் செய்தனர்.

விடிவெள்ளி காவிக்க முதலே, வலையை இழுப்பர். மீன்கள் வரும். சூரை, அறக்குளா, திருக்கை எனக் கிளையாகப் பட்டிருக்கம். சில நேரம் உல்லனும் பெருஞ் சுறாவும் ஒங்கிலும் தளப்பத்தும் கூடப் பட்டிருக்கும். வெள்ளிப் பாளங்கள் நிறைந்திருக்கும். கரைக்கு வரும் போது சூரியன் உதித்து விட்டிருக்கும். வானத்தில் மீண் கண்ணிகள் பாட்டிசைத்து வட்டமிடும்.

கொண்டு வந்த மீன்களை ஐஸ் பெட்டியிலிட அளவாக வெட்டி, தூரா நகரங்களுக்கு அனுப்ப ஆயக்கன் செய்தனர். வீடுகளிலே நல்ல சினை மீன்களை அண்ணயர் சமைத்து தந்த்தனர். சாப்பிட்டனர் மிதமிஞ்சிய மீன்கள் சருவாட்டுக்கஷ்டங்களாகின, பாளமாகின.

கடற்கரை, சந்தோஷத்தில் பூரித்தது. களித்தட்டுக்கள் விளையாடினர். அம்மன் கோவிலுக்குக் கரகம் எடுத்தனர். அலங்காரத் திருவிழா செய்தனர். கூத்தும் நாடகமும் போட்டனர். பந்து விளையாடினர். கயிறு இழுத்தனர். பட்டங்கள் கட்டிப் பறக்க விட்டனர். கொக்கும் ‘பிராந்தும்’ பட்டமாய்ப் பறந்தன. கட்டுக் கொடிகள் யாடியாடி விண் காவின. படலங்களில் மின்குமிழ்கள் பொருத்தி வானத்

தில் ஒனி உமிழு விட்டனர். முருகைக் கற்பார்களில்கொடிகள் கட்டி, நீச்சல் போட்டி வைத்தனர். தந்தையருடன் சேர்ந்து இரவில் கடல் தெய்வத்திற்கு படையல் படைத்து, குறைப்பாய் இழுத்து. சிறு கட்டுமரம் வெட்டி, அதனை வைத்து, சமுத்திரத்தில் ஓடிச்சேர விட்டனர். அதில் ஏற்றிய பந்தம், போகும் தூரத்தைக் காட்டியது.

இப்போதோ, தொழில் உயிரி முந்து விட்டது. இடம் பெயர்ந்து அகதியானவர்களுடன் வாழ்கின்றனர். கடல் சாந்தமாக இருந்தாலும் உவட்டாக இருந்தாலும் கரைதுண்பமாக வே இருக்கின்றது. வெறுமை கனக்கிறது. கரைபெங்கும் சிறைந்த வீடுகளும் உடைந்த கலங்களுமே கிடக்கின்றன. தொழிலின் சந்தமி குறைந்துள்ளது. மீன்கண்ணி பாடவில்லை. ஆகாயத்தில் மழைக் கண்ணிகளைக்கூடக் காண்பது குறைவாக உள்ளது. சிலர் சமுத்திரத்தில் ஏதோ ஒன்றை இலக்கற்று உற்றுப் பார்க்கின்றனர். எங்கும் அகதிமை தெரிகின்றது.

சிறு கட்டுமரங்களே மீன்பிடிக்குப் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. முனைக்கு உட்புறமாகவே தொழில் நடக்கிறது. ஒவ்வொருநாளும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு போகின்றனர். அவர்கள் முகங்கள் மங்கி வெளிறித் தோன்றுகின்றன. ஒரு சில சூடைவலைகளையும் அறக் கொட்டியான் வலைகளையுமே கொண்டு, தொழிலுக்குப் போக நேர்ந்துள்ளது. ஏழ்மையிலும் செம்

மையாகத் தொழில் செய்து வாழ்ந்தவர்கள், அடிமைத் தன்மை உணர்கின்றனர். சிலரிடம் சிறு கட்டுமரங் கூட இருக்க வில்லை. அதனைப் பெறுவதற்கு பெரும் முன் முருக்கம் மரத்தைக்கூட வில்லைபேசி வாங்க முயல்கின்றனர். சிறுவர்கள் தந்தையரின் துண்பத்தைப் பார்த்து வருந்துகின்றனர். சிறு பிள்ளைப் பராயத்தில் கேட்ட, பேய்க் கப்பலில் பிடிக்க வந்த பதினாறடி இராடசத மனிதரின் கதை ஞாபகம் வருகிறது. அவர்களைச் சறுக்க வைத்துக் கடலில் வீழ்த்த, தங்கள் கப்பல்க் கீல் அணியத்தில் தாம் பாளங்களில் நிறையப்பாக்குப்பரவி வைத்திருந்ததை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

கடலில் பரிய படைக் கப்பல்கள் சுடுகலன்களுடன் ஓடித்திரிகின்றன. உயரக் கடலில் போய் வரும் அவை, சுற்றிவந்து பீரங்கிக்குண்டுகளை அலறஅடித்துச் செல்கின்றன.

கடலில் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தவர் தப்பிப்பிழைத்து வலித்துவர, சிறுப்பலகைதான் உதவுகின்றது. சில வேளைகளில் ஆளில்லாக் கட்டுமரங்களும் குத்தடிகளுமே கடலில் கிடந்து அசைகின்றன. கரையின் ஒலங்களுக்கூடாக, எதிர்ப்பு வேட்டுகளும் தீர்க்கப்படுகின்றன.

நிலத்தின் மீனாய் கடற்கரை ஊர்மனைக்குள் துடிக்கிறது. இளமையின் முருகைக் கற்பூக்கள் அழிகின்றன.

படித்துப் பார்த்தவை

● பேராசிரியர் எதிரீசீர் சரச்சந்திரவும்

சமுத்து நாடக மரபும்.

ஆசிரியர்: கலாநிதி. சி. மெளன்குரு.

வெளியீடு: விபவி, 51/7, ராஜாஹேவாவிதாரண வீதி,

ராஜகிரிய வீதி, ராஜகிரியா.

பக்கம்: 56. விலை: 50/- (1998)

சிங்கள தமிழ் சமூகங்களுக்கிடையில் கலாசாரப் பாலத்தை அமைப்பதன் மூலம் இவ்விரு சமூகங்களுக்கிடையில் புரிந்துணர்வை மேம்படுத்துவதற்காக அமைக்கப்பட்ட நிறுவனம் விபவி, மாற்றுக் கலாசார மையமாகும். அது கலாநிதி. சி. மெளன்குரு மூதிய 'பேராசிரியர் எதிரீசீர் சரச்சந்திரவும் சமுத்து நாடக மரபும்' என்ற நூலை வெளியிட்டிருக்கின்றது. பேராசிரியர் சரச்சந்திர சிங்கள நவீன அரங்கியலின் முன்னோடி; அவரைப்பற்றியும் சமுத்து நாடக மரபைப் பற்றியும் எழுதியுள்ள மெளன்குரு, தமிழ் நவீன அரங்கியலுக்கு உறுதுணை. இந்நூலில் இரு பகுதிகளுள்ளன. ஒன்று நூலுக்கான தலைப்பு சம்பந்தமானது. மற்றையது இலங்கைத் தேசிய நாடகங்கள் பற்றிய ஓர் உரையாடல். சமுத்து நாடக மரபை அறிய உதவும் ஓர் ஆவணமாக வும், அரங்கியல் பற்றிய கருத்தியல்புகளைத் தெளிவாக்கும் நூலாக வும் இந்நால் விளங்குகின்றது. தகுதியான ஒரு கலைஞரைப் பற்றித் தகுதியான ஒரு கலைஞன் எழுதிய நூல்.

— ஆழியன்.

● சதங்கை — காலராண்டிதழ்.

ஆசிரியர்: வனமாவிகை.

வெளியீடு: 53/2, பாண்டியன் தெரு, கவிமணி நகர்,
நாகர் கோவில் - 629002. தமிழ் நாடு.

பக்கங்கள்: 64. விலை: 40/- (1998)

வணமாவிகை 1964/70 களில் ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் நிறையவே எழுதியவர் ‘எழுதுகோல் தெய்வம் — இந்த எழுத்தும் தெய்வம்’ என்ற பாரதியின் வாசகத்தைச் சஞ்சிகையின் மகுடவாசகமாகக் கொண்டு ‘சதங்கை’ வெளிவருகின்றது. இதுவரை பதினெட்டு இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. இது சஞ்சிகைகளுக்குரிய பக்கச்சார்பு, குழுவாதம், படைப்பைப்பாராது படைத்தவனை நோக்குகை என்பவற்றி விருந்து சதங்கை விடுபட்டுள்ளது. கன்தியான சிறுகதைகள், தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அணிசேர்க்கின்றன. விமர்சனக்கட்டுரைகள் இலக்கியச் செஸ் நெறிக்குச் சரியான தடமிடுகின்றன. ஜெயமோகன், சுப் ரபாரதிமணியன், ஆர் சூடாமணி, நாஞ்சிஸ் நா.டன், ம. ந. ராமசாமி, பொன்னிலன், பா. செயப்பிரகாசம். வே. சபாநாயகம் என சமூகப் பார்வையில் தெளிவுகொண்ட ஒரு கூட்டமே சதங்கைக்குப் பின்னால் உள்ளது. காலத் தேவைபை ஒட்டிய புதுக்கருத்துக்களுக்குச் சதங்கை வழி சமைக்கின்றது.

— செ. ஆ.

❖ பொன்னாலை கிருஷ்ண பிள்ளையின்

கவிதைகள்: இர் ஆய்வு.

ஆசிரியர்: மாதவி சுந்தரம்பிரஸ்ளை, M. Phil.

வெளியீடு: பாரதி பதிப்பகம், 430, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பக்கம் : 111. விலை: 150/- (1998)

பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளையை நாடகக் கலைஞராகக் கண்ட தமிழ்ச்சமூகம், இந்த நூலின் மூலம் கவிதையாற்றல் மிக்க கவிஞர்களாகவும், அதனையும் மீறிப் புத்துலகு காண விழைந்த புரட்சிகரக்கருத்துக்கள் கொண்ட ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாகவும் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. இந்த மண்ணின் யதார்த்தத்தை விட்டு விலகாத கவிதைகள், இசைப்பாடல்கள். இந்த நூலின் ஆசிரியர் தனக்குத் தெரிந்தவற்றினால் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். இந்த நூலினை நான்கு அங்கங்களாக வகுத்துப் பொன்னாலை கிருஷ்ணபிள்ளையின் கவிதைகளை ஆய்வு செய்திருக்கும் ஒழுங்குமுறையும் தான் வலியுறுத்த விரும்பும் கருதுகோளைப் பிடிவாதமாக வற்பு ருத்தாது, கிருஷ்ணபிள்ளையின் இயல்பு நிலைக் கலைத்துவத்தினை எடுத்துக் கூறும் தன்மை சிறப்பானவை. வெரலாற்றுப் போக்கில் பதியும் விடவேண்டிய பல்வேறு விபரங்களை இந்த நூல் ஆவணமாகப்பதிவு செய்துள்ளது.

— விஷ்ணு.

❖ மலையகம் வளர்த்த தழிழ்.

ஆசிரியர்: சாரல் நாடன்.

வெளியீடு: துறைவி வெளியீடு, 85, இரத்தின ஜோதி,

சரவண முத்து மாவத்தை, கொழுங்பு — 13.

பக்கம்: 156. விலை: 40/- (1997).

மலையக நலீன இலக்கியத்தையும், ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாக்களை யும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்த பெருமை அமரர் ‘துறைவி. விஸ்வநாதனுக்குரியது ‘மணியகச் சிறு கதைகள்’ உழைக்கப் பிறந்த வர்கள்’ என்ற இரு பணிபாகக் கதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டதன் மூலம் ஈழத்துச் சிறு கதை வரலாற்றைப் புதிதாக மீளாய்வு செய்து வைத்த பெருமை துறை விஸ்வநாதனுக்குரியது. ‘மலையகம் வளர்த்த தழிழ்’ இன்னொரு பரிமாணப் படைப்பு, ஆய்வு இரு துறை களிலும் சாரல் நாடன் தனது ஆற்றலை நன்கு நிறுவியவர். மலையக மக்களின் சோகவரலாற்றை இந்த நூலின் முதல் அத்தியாயம் பேசுகின்றது. அச்சமூகத்தின் இலக்கிய எழுச்சியை ஏனைய 17 அத்தியாயங்களும் விரிவாகவும் ஆதார பூர்வமாகவும் விபரிக்கின்றன; மலையக இலக்கிய ஆவணம் என்னாம் இந்த நூல். விபரிக்கப்பட்டிருக்கும் முறை, இன்னொரு இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் மலையகத்தில் தோன்றியுள்ளார் என என்ன வைக்கின்றது. இரசனை விமர்சனத்தோடு சூடிய தகவல் களஞ்சியமாக இந்த நூலைக் கருதலாம். ஆங்கிலப் பெயர்களை ஒவியெயர்ப்பின்றி அப்படியே ஆங்கில எழுத்தில் தந்திருப்பது சற்று நெருடலாக உள்ளது.

— கமலன்.

❖ யாழிப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்

ஆசிரியர்: அராவியூர் ந. சந்தரம் பிள்ளை

வெளியீடு: யாழி இலக்கிய வட்டம்,

பக்கம்: 88. விலை: 50/- (1997)

நாடறிந்த வானொலி நாடக ஆசிரியர், சிறுகதை எழுத்தாளர் அராவியூர் ந. சந்தரம் பிள்ளை, சோகம் நிறைந்த 1'5 ஆம் ஆண்டு யாழி. வலிகாம இடப் பெயர்வை, தத்ருப்மாகச் சித்திரித்துள்ள நூல் இது. இடப்பெயர்வின்போது இடம் பெயராது தங்கிவிட்ட வர்களின் துயரங்களையும், அவலங்களையும் ஆவணமக்கிப் புதல் நூல். 250 — க்கும் அதிகமான வானொலி நாடகங்களை எழுதிய அனுபவம், யாழி ப்பாணத்தின் அந்த ஆறு மாதங்களையும் நாடகப் பாங்காக விபரிக்கவேத்துள்ளது - இந்நூலிற்கு யாழி. பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் அணிந்துரை

வழங்கியுள்ளார். ‘வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கோவைப்படுத்தும் மரபு’ இந்த நூலின் மூலம் சாத்தியமாகின்றது. வரதர் வெளியீடாக நீலவண்ணன் எழுதிய ‘24 மணிநேரம்’ ‘யாழ்ப்பாணம் மீண்டும் எளி கிறது’ என்பன இவ்வகையில் முதல் முயற்சியாயினும், சுந்தரம் பிள்ளையின் இந்நூல் சம்பவங்களைக்கோக்கும் போது, புனைக்கதை ஆசிரியனுக்குரிய திறனோடு, எளிமையாகவும் ஆற்றொழுக்காகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற பெருமையுடையது.

— தமலன்

* இப்பகுதியில் தமது நூலிற்கான மதிப்புரையையும் தகவல் விளம் பரத்தையும் பெற விரும்பும் நூலாசிரியர்கள் தமது நூலின் ஒரு பிரதியை அனுப்பி வைத்தல் வேண்டும் ஆசிரியர், மறுமலர்ச்சி, 226, காங்கேசன்துறைச்சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

நடையியல்

யாப்பிலக்கண்ட்தினை நன்கு கற்று, போதிய சொற்களஞ்சியமும் கைவரப் பெற்றார் ஓசை ஒழுங்கமைந்த செய்யுள்களைக் கட்டுதல் எளிது. ஆனால் அவர்களாலே உணர்ச்சி நலம், கற்பனைத் திறன் பொருத்தமான இடந்தெமிந்து கையாளும் வல்லமை, படிப்போர்க்கு இனபம் பயக்க வைக்கும் ஆற்றல் என்பன நன்கு அமைந்த கவிதை களைப் படைத்தலோ அரிது. இது போன்றே தமிழிலக்கண அறிவும் சொற்களஞ்சியத் தேட்டமும் வாய்த்தோர் பிழையற்ற உரை நடையைக் கையாளலாம். ஆனால் தமக்கெனத் தனித்தன்மை வாய்ந்த உரை நடையைப் படைத்துக் கொள்ள அவர்கள் முயலவேண்டிய தாய் இருக்கும். ஆனால் இலக்கியச் சுவை வாய்ந்ததும் கூர்மையானதும், படிப்பாரின் நெஞ்சங்களைப் பினிப்பதுமாகிய உரை நடை, படைப்பாளர்களான இலக்கியவாதிகளுக்கும் திறனாய்வாளருக்குமே எளிதாகும். இத்தகையோர் தமக்கென ஒரு நடையினை ஆக்க வல்லவர் என்பதால் இவர்களின் நடை பற்றி ஆராய்தல் ‘நடையியல்’ என்பதன் பாற்பாடும்.

— உரை நடைத் தெரிவு - ஓர் அறிமுகம்

* உரை நடைத் தெரிவு - ஆசிரியர்கள்: வித்துவான், க. சொக்கலிங்கம், எம். ஏ. (சொக்கன்), வாசுகி சொக்கலிங்கம்.

வெளியீடு: ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம். (1999) விலை ரூபா 100

புதிய எழுத்தாளர்களை உருவாக்குவதற்காகச் சோ. சி. மேற்கொண்ட பணி, வேறு எந்தப் பத்திரிகையும் செய்யாத, செய்ய நினைத்திராத புதுமையான ஆக்கபூர்வமான பணியாகும். எழுத்தார்வம் மிக்கவர்களையும் மாணவர்களையும் ஒன்று சேர்த்து ‘ஆழகேசரி இளைஞர் சங்கம்’ ஒன்றை நிறுவினார். சங்க உறுப்பினர்களுக்கென நான்கு பக்கங்களிலே கல்வி அனுபந்தத்தை ஆழகேசரி யுடல சேர்த்து வாரந்தோறும் வெளியிட்டார். இது கல்வி சம்பந்தமானதாக மட்டும் இருக்கவில்லை; மாணவர்கள், இளைஞர்களின் புதிய, சிறிய ஆக்கங்களும் இதில் இடம் பெற்றன. ஆலோசனைகூறி உற்சாகப் படுத்திப் பல இளைஞர்களை எழுதவைத்தார் சிவபாதசுந்தரம். ஆண்டு முடிவிலே ‘கல்வி மலர்’ ஒன்றை வெளியிட்டார்; பேச்சுப் போட்டி, எழுத்துப் போட்டி ஆகியவற்றை நடத்தினார். வைத்திஸ்வர வித்தியால் யத்தி லே ஆண்டு விழாவைச் சிறப்பாக நடத்தினார். இலக்கியப் பற்றும் எழுத்தார்வமும் கொண்ட இளைஞர்கள் ‘ஆழகேசரி’ ஆசிரியருடனும் முத்த எழுத்தாளர்களுடனும் ஒன்று கூடி அளவளாவி கருத்துப் பரிமாற்றஞ் செய்தமை இளைஞர்களிடையே எழுச்சியையும் புத்துணர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. பிறகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் மறுமலர்ச்சிச்

சங்கம் அமைத்து ‘மறுமலர்ச்சி’ என்ற மாத இதழை முன்றாண்டுகள்வரை வெளியிட்டு இலக்கிய உலகிற் சாதனை புரிந்தவர்களுட் பவர் ஆழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களாக இருந்து எழுதப் பழகியவர்களே.

‘ஆழகேசரி’யின் இலக்கியப் பணிக்கு அணிசேர்த்த, இன்னோர் சிறப்பம்சம் இலக்கிய விமர்சனம். எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் ஒரே நேரத்திற் பலவேறு பயன்களை அளிக்கும் சக்தி நடுநிலை விமர்சனங்களுக்குண்டு. நல்ல அம்சங்கள் பாராட்டப்படும் போது எழுத்தாளர்கள் உற்சாகமடைகிறார்கள். குறைபாடுகள் நயமான முறையிற் சுட்டிக்காட்டப் படும்போது அவற்றின் உண்மை ஒளியிலே தம்மை மீளாய்வு செய்து தேவை ஏற்படின் தம் போக்கை மாற்றும் பக்குவத்தை அடைகின்றார்கள். எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடனிருக்கும் புதிய எழுத்தாளர்களுக்கு, நடுநிலை விமர்சனங்களும் நல்ல வழிகாட்டிகளாகின்றன. எதை விடுவது, எதை வாசிப்பது எனத் தடுமாறும் வாசகர்களுக்கு நல்ல நூல்களைத் தெரிவு செய்வதில் இவை துணைபுரிகின்றன.

நூல்களின் உள்ளடக்கத்தைக் கவனித்து, அதை நடுநிலையில் நின்று விமர்சிக்கும் தகுதியும் திறனுமுடையோரைத் தெரிவு

செய்து, அவர்களைக் கொண்டு விமர்சனங்களை எழுதுவித்து வெளியிட்ட சோ. சி. தானும் பல நூல்களுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் விமர்சனங்களை எழுதினார்

வ. ரா. வின் இலக்கியக் கொள்கையையும் அவருடைய எழுத்து நடையையும் பெறிதும் மதித்தவர் சிவபாத சந்தரம். ஆனால் வ. ரா. எழுதிய ‘மகாகவி பாரதியார்’ என்ற நூலை விமர்சித்தபோது ‘இப்புத்தகத்தின் தலைப்புப் பெயருக்கும் நூலுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம்.’ சுதந்திர வீரர், பாரதியாரைப் பற்றித்தான் வ. ரா. மிக அழகாக எழுதியிருக்கிறாரல்லாமல், மாஷாவி பாரதியாரைப் பற்றி எழுதவில்லை’ எனக் குறிப்பிட்டார். இவருடைய விமர்சன நேரமைக்கும் தன் கருத்தை நயமாக வெளியிடும் திறமைக்கும் இது சான்று.

சோ. சி. தொடக்கி வைத்த இந்த விமர்சனப் பணி, “‘நமது வாசிக்காலை’” என்ற பெயரில் ஈழ கேசரியின் இறுதி இதழ் வரை தொடர்ந்தது.

ஆண்டு தோறும் இந்தியாவுக்கு இலக்கிய யாத்திரையை மேற்கொண்டு அங்குள்ள எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகை ஆசிரியர்களையும் சந்தித்து உரையாடி, அந்த அனுபவங்களை ‘‘ஸழகேசரி’’ வாச

கர்களுடன் இவர் பகிர்ந்து கொண்டுமையும் குறிப்பிடத் தக்கது.

‘‘பத்திரிகைக்கு எழுதுவதைப் பொழுது போக்காக வைத்துக் கொண்டிருந்த நான், 1938 ல் ஈழ கேசரியின் பிரசரத்தைக் கவனிக்கச் சென்றபோதுதான் எழுத்துத் தொழிலின் இனப்த்தை உணர்ந்தேன். மூன்று நாலு வருஷம் அது ஒரு யோகசாதனை. எழுதி எழுதிப் பேராமுனை தேய்ந்தது எழுத்தாளன் என்ற சொல்லுக்கு நீங்கள் என்ன பொருள் கொள்வீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. அந்தக் காலத்தில் புதுமைப் பித்தனும், கு. ப. ராசகோபாலனும் வ. ரா. வும் கல்கியும், கி. வா. ஜி. வும், தேசிக விநாயகம் பிள்ளையும் என் ‘சொந்தக்காரர்’ ஆனார்கள். எழுத்து வி ஸி ஸி நான் — கல்லச்செல்வி) என மகிழ்ச்சிப் பூரிப்புடனும், ‘1938 முதல் 1942 வரையுமுள்ள நான்கு வருஷ காலம் என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத பொற்காலம் இன்று நான் பெற்ற பதவிக்கே (இலங்கை வாணோவியில் தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரியாக இருந்தபோது எழுதப் பட்டது — சிற்பி) ஈழ கேசரி கொடுத்த அனுபவந்தான் காரணம்’ என நன்றி கலந்த அடக்கத்துடனும், ‘நான் ஈழகேசரியிற் கடமையாற்றிய காலத்தில் இளைஞர்களுக்கென ஒரு கல்வி அனுபந்தம் நடத்தி வந்தது வாசகர் சில ருக்கு ரூபகமிருக்கலாம். அந்த

அந்த அனுபந்தத்தில் மாணவர்கள் என்றிருந்து எழுதிய இளம் எழுத்தாளர்கள் சிலர் இன்று ஈழநாட்டின் சிறந்த எழுத்தாளராய் மிளிர்கின் றனர். (கனக செந்திநாதன் எழுதிய ‘ஸமூஹ தந்த கேசரி’ — பக் 78, 79) என மனநிறைவெட்டனும் கூறுகின்றார் சிவபாதசந்தரம்.

‘அன்பர் சோ. சி அவர்களும் ஒலியக் கலைஞர் சானா அவர்களும் ‘கல்கி’யும் ‘மாலி’யும் போல வாழ்ந்து இந்தக் காலத்தில் அருமையான ஆண்டு மடல்களையும் வெளியிட்டு ஸமூகேசரியைத் தரமான அரசியல், இலக்கிய, கலைப் பகுதிரிக்கயாக உயர்த்தினார்கள்; இளம் எழுத்தாளரைத் தோற்று வித்தார்கள் என்பது கனக செந்தநாதனின் மதிப்பீடு. (ஸமூஹ தந்த கேசரி: பக் 79)

‘ஸமூகேசரி’யில் வெளியான 513 சிறுக்கைகளையும் வாசித்து அவற்றை சிறந்தவற்றைத் தொகுத்து நூலாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள செங்கை ஆழியான், ‘நவீன இலக்கியத்தின் வருகைக்கும் செழுமைக்கும் ஸமூகேசரி தன் கதவுகளை அகலமாகத் திறந்து விட்டிருந்தது பெரும்பாலான நாவல்களும் சிறுக்கைதங்களும் ஆக்கத் திறனும் இந்த மன சார்ந்த பிரச்சினைகளைக் கருப்பொருளாயும் கொண்டிருந்தன ... தமிழ் மக்களிடையேயுள்ள முடநம்பிக்கைகள், சாதிய அடக்கமுறைகள் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக வும் ஆலயப் பிரவேசம், சமகல்வி

வாய்ப்பு ஆகிய வற்றுக்கு ஆதரவாகவும் பல கதைகள் அமைந்துள்ளன’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1938—42 ஆண்டுக் காலத்தில் ஸமூகேசரியில் வெளியான கதைகளை வாசிப்போர் அத்துணை அகலமாகச் சோ. சிவபாதசந்தரம் அந்தக் கதவுகளைத் திறந்து வைத்தார் என்பதை உணர்வார்.

1956 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட அரசை ஸமூஹங்களையடுத்தே இலங்கையிலே தேசிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டதென்றும் அப்போது தம்மால் முன்வைக்கப்பட்ட தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டை உணர்ந்த பின்னரே இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இந்நட்டு மன்வாசனை கமமும் கதைகளை எழுதத் தொடங்கினார்கள் என்றும் விடாப் பிடியாகக் கூறிவருபவர்களுக்கு ‘40க்குப் பின், 47 க்குப் பின், 56 க்குப் பின் என்றெல்லாம் தாங்கள் எழுத்தாளர்களாக வந்த காலத்தை வைத்துக் கொண்டே இலக்கிய வளர்ச்சிக் கணக்குப் போடும் யாராயிருந்தாலும் ஸமூகேசரி யையும் அது செய்த பணியையும் இலகுவில் தடிடிக் கழிக்க முடியாது’ எனக் கணக செந்திநாதன் (ஸமூஹ தந்த கேசரி: பக். 87) உறுதியாகக் டிறிப்பிட்டதை நினைவுட்ட விரும்புகின்றேன்.

மகாகவி பாரதியாருடன் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏற்பட்ட மறு

மலர்ச்கியை இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் அறிஞர்களும் மனப்பூர்வமாக வரவேற்றார்கள். இலங்கைச் சூழலுக்கு இசைவாக அந்த மறுபலர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் செல்ல முயன்றவர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது ‘ஸமுகேசரி’ . இப்பணியில் அதற்கு உரமுட்டி உறுதுணையாக இருந்த தவர் - விழிப்புடன் இருந்து வளர்த்த தெடுத்த முதல்வர் சோ. சிவபாதசுந்தரம் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

சோ. சி. பத்திரிகையாளர் மட்டுமல்லர்; ஆற்றல் வாய்ந்த இலக்கிய கர்த்தாவும், கலை இலக்கிய விமர்சகரும் சிறந்த ஒலிபரப்பாளருமாவார்.

தோட்டத்து மீனாட்சி, அழைப்பு, எட்டாந் திருவிழா, சங்கு வளையல், காஞ்சனை, எப்போ காண்பேன், பொன்னர் சொன்ன கதை, பரதேசி, நண்பர்கள், வைரவகோவில் விளக்கு, பரிசுக் கட்டுரை முதலிய சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். காஞ்சனை என்ற கதை, கதைக்கோவையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

புத்தமார்க்கம், வசந்தமாலர், ஒத்திகைக்கு முன்னும் பின்னும்

ஆகிய இவரது வானோலி நாடகங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

மாணிக்கவாசகர் அடிச்சவட்டில், சேக்கிழார் அடிச்சவட்டில், கௌதம புத்தர் அடிச்சவட்டில் ஆகியவை, பக்திச் சுவை யூடன் பயண அநுபவங்களை விவரிக்கும் புதுமையான நூல்களாகும். முதறிஞர் ராஜாஜியாற் பாராட்டப் பட்டது இவர் எழுதிய ‘ஒலிபரப்புக் கலை’ பெ. கோ. சுந்தரராஜ னுடன் (சிட்டி) இணைந்து இவர் எழுதிய ‘ஓரு நூற்றாண்டு காலத்தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி’ சம்பந்தமான நூல், பல்வேறு விதமான தகவல்களைக் கொண்ட ஆராய்ச்சி விமர்சனமாகும்.

ஸமுகேசரி ஆசிரியராக இருந்த நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஆற்றிய ஆக்க பூர்வமான பணிகளை - பிறகால லக்கிய விமர்சகர்களாலும் இலக்கிய வரலாற்றை எழுத முனைந்த சிலராலும் மறைக்கப்பட்ட - அல்லது மறக்கப்பட்ட அல்லது அறியாமையோ அக்கறையின்மையோ காரணமாக குறிப்பிடப்படாமல் விடப்பட்ட - அவருடைய பங்களிப்பை ஆதார பூர்வமாக விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாததால் அவருடைய ஏனைய சாதனைகள் இங்கே விரிவாக ஆராயப்படவில்லை.

- ஓ இந்தியத் தமிழகத்துக்கும் ஈழத் தமிழகத்துக்கும்டைடேயே
- ஓ நீண்ட காலமாகவே கல்வி, கலை, கலாச் சாரத்
- ஓ தொடர்புகள் இருந்து வருகின்றன. இங்குள்ள கல்வி
- மாண்கள், அறிஞர்கள் அங்கு செல்வதும் அங்குள்ளோர்
- ஓ இங்கு வருவதும் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. புலமைசார்
- ஓ உறவுகளின் விபரங்கள் விளைவுகள் பற்றி ஆராய்வது
- ஓ காலத்தின் தேவை என்பதைவிடுத்துகின்றார். யாழ்,
- ஓ பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர்.

புலமைசார் உறவுகள்

— கலாநிதி எஸ். சிவ லிங்கராசா

நீண்ட நெங்காலமாகவே தமிழ்நாட்டுத் தமிழறிஞர்களுக்கும் ஈழத் தமிழறிஞர்களுக்கும் புலமைசார் தொடர்புகள் இருந்து வந்துள்ளன. இப்புலமைசார் தொடர்பின் உன்னத நிலையைப் பத்தொன்பதாம் தூற்றாண்டிலே மிகச் சிறப்பாகக் காணலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்திய புலமைசார் உறவுகள் பற்றி, முழுமையான தகவல்களைப் பெற்றுதியவில்லை. எனினும் சிறுபான்மையாக இப்புலமைசார் தொடர்புத் தடயங்களைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

சோழர்கள் ஈழ நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சிபுரிந்த காலப்பகுதியிலே பொறிக்கப்பட்ட சில தமிழ்க் கல்வெட்டுகளும். யாழ்ப்பாண இராச்சிய காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற்கும் ஈழநாட்டிற்கும் முடிகின்றது.

யேயிருந்த கல்வி, இலச்சியத் தொடர்புகளும் விரிவான ஆய்வுச்சுட்படுத்தப்பட்டப்பட வேண்டியவையாகும். கந்தபுராணம் ஈழநாட்டிற்கு வந்து நிலை பெற்ற காலப்பகுதியும் அதன் பயில்முறைப் பண்பாடும் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திற்குரியதாகும். இவை பற்றி யும் தெளிவானதோர் ஆய்வுத்தேவையுண்டு.

இலங்கையைப் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிசெய்த காலப்பகுதியிலே ஈழநாட்டைச் சேர்ந்த தமிழறிஞர்கள் தமிழ்நாட்டிற்குச் சென்று கல்வி கற்றுப் புலமை பெற்று விளங்கிய மைக்கான் சான்றுகள் உள். சிவஞான சித்தியாருக்கு உரை கண்ட ஞானப்பிரகாசர் இந்தவகையிலே ஆய்வுசெய்யப்பட வேண்டியவர். ஞானப்பிரகாசரோடு தமிழ்நாடு சென்ற வரணித் தில்லை நாதத் தம் பிரானின் சமய இலக்கிய முயற்சள் பற்றித் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி நிலவிய காலப்பகுதியிலே தமிழ் நாட்டில் இருந்து (காஞ்சிபுரம்) ஈழநாட்டிற்கு வந்த கல்வி, இலக்கியப் பணிபுரிந்த கூழங்கைத்தம்பிரான் எனும் கனகசபாபதி யோகி, ஈழத்துக் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே மிகவும் முக்கியமானவராவர் ஈழத்துக் தமிழ்க் கல்வி மரபின் ஊற்றுக்காலாகக் கருதப்படும் கூழங்கைத்தம்பிரான் பற்றிய முழு மையான ஆட்வுகள் எதுவும் இது வரை நடைபெறவில்லை. இவருடைய வாழ்வும் பணியும் விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியயௌகும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் இரண்டு மூன்று தசாப்தங்கள் வரை தமிழகத்திற்கும் ஈழ நாட்டிற்குமிடையே மிக நெருக்கமான புலமைசார் உறவு நிலவி வந்துள்ளது. இப்புலமைச்சார் உறவு ஈழநாட்டின் கல்விகளை இலக்கியப் பண்பாட்டுச் செல் நெறியிலே மிகுந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தியுள்ளது. தமிழக அறிஞர்களின் தொடர்பு ஈழத்துத் தமிழ்நிஞர்களிடையே ஏற்படுத்திய மொழி இலக்கியப், பண்பாட்டுச் செல்வாக்கினையும் ஆய்வு செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஈழ நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ்நாட்டுப் புலமைப் பரப்பிலே பெற்றிருந்த இடத்தினையும், ஏற்படுத்

திய தாக்கத் தினையும் ஆய்வு செய்ய வேண்டியதும் அவசியமாகும்.

பொதுவாகத் தமிழக, ஈழத்துதமிழ்நிஞர்கள் பாஸ்பா நல்லுணர் வுடன் செயற்பட்டுள்ளனர். இந்கவகையிலே ஆறுமுகநாவலர், வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை, மேலைப்புலோவி நா. கதிரை வேற்பிள்ளை, சி. வை. தாமேஷா தரம்பிள்ளை, காஷவாசி செந்தி நாதைார், சபாபதிநாவலர், சங்கரபண்டிதர், கனகசபைப்பிள்ளை தி. த. கனகசுந்கரம் பிள்ளை முதலான பல தமிழ்நிஞர்கள் ஈழ நாட்டுத் தமிழ்ப் புலமைப் பாரம் பரியத்திற்கும் தமிழ் நாட்டுப் புலமைப் பாரம்பரியத்திற்கும் பாலமக அமைந்துள்ளனர்.

நாவலர் யாழ்ப்பாணத்திலே பாடசாலை நிறுவிக் கல்விப் பணியாற்றிய அதேவளையில் சிதம் பரத்திலும் பாடசாலை நிறுவிப் பணிபுரிந்தார். இவரைப் போலவே இவர் மரபினர் பலரும் ஈழத்துக் கல்வி இலக்கிய மரபினையும் தமிழ்நாட்டுக் கல்வி இலக்கிய மரபினையும் ஒன்றிணைத்து நோக்கியுள்ளனர்.

பத்திராதிபர், ஊவெரமு சு. சரவணமுதுத்திப்பிள்ளை ஏக காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழ நாட்டிலும் ‘சைவ உதயபானு’ என்னும் பத்திரிகையை வெளியிட்டுள்ளார்.

�ழநாட்டுக் கல்விந் பாரம்பரியமும் தமிழ்நாட்டுக் கல்விப் பாரம் பரியமும் ஒன்றிணைந்து புதியதோர்

கல்வி இலக்கிய மரபினைத் தோற்று விட்டுள்ளன எனக் கருதலாம். ஈழநாட்டிலே இந்நிலையையெப்பெரிதும் காணலாம்.

மொழி, இலக்கியத் துறையிலே ஒருவருக்கொருவர் பல சந்தர்ப்பங்களில் உடன் பாடுடையவராகவும் காணப்பட்டனர். இந்த நிலை தமிழ் மொழி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவுவதாகவே அமைந்தது எனக் கருதலாம்.

மிழக அறிஞர்களி அங்கீ காரம் ஈழத்து அறிஞர்களை ஊக்குவித்தமையும் குறிப்பிடக்கூடியது.

கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் தமது மதப்பணிக்கு நிலைக்களாகத் தமிழ் நட்டையும் ஈழநாட்டையும் ஏக்காலத்திலே கொண்டிருந்தனர்.

தனர். மிஷனரிமாரின் தாக்கம் எந்தளவுக்கு இரண்டு நாட்டுப் புலமைப் பாரம்பரியத்தினை சொல்ல தினையும் பாதித்தது என அறிவதும் அத்தியாவசியமாகும்.

�ழத்தவர்களின் தமிழகத் தொடர்புகள் ஈழநாட்டுப் புலமைப் பாரம்பரியத்திலே சொல்ல தியசெல்வாக்கு எத்தகையது என்பதனையும் கண்டு கொள்ளல் வேண்டும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பகாலங்களிலே யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்ம முதலிய தமிழ்ச் சங்கங்களின் ஒருங்கிணைந்த பணிகள் நூற்று ஆராய்ந்து அறியப்படவேண்டிய வையாகும்.

★ நவயுக்க கவிஞர்

பழைய சொல்வடிவங்களுக்குப் புதிய பொருளாழத்தையும் அழுத்தத்தையும் கொடுக்க முடிந்தமையாற்றான் பாரதி, நவயுக்க கவிஞராச விளங்க முடிந்தது, யுகமற்றத்தை ஏட்டுச் சுரைக்காயாக அன்றித் தன்னவில் அனுபவ ஈயி லாகச் சாதிக்க முயன்றமையாலேயே அவருக்குப்பின் வந்தோர் அவர்தம் வழியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று.

— கலாநிதி க. கைலாசபதி

★ எம்பவர் போக்கு

ஆங்கில மொழியைப் பயன் படுத்தும் போது அதிலே அபைப் பும் பிழைகள், நடைப் பிழைகள், இலக்கணப் பிழைகள் வராமற் பயன்படுத்த வேண்டுமென எண்ணும் எம்மவர்கள், எம்முடைய மொழியை மட்டும் பிழையாகப் பயன்படுத்துவது பற்றி எவ்வித மனத்தாங்கலும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

— பேராசிரியர், அ.சண்முகதாஸ்

2

மூட

பு

4

இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள், தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியத்தாயகம் எனினும் இவற்றிற்கு அப்பாலுள்ள சில இடங்களிலும் தமிழர்கள் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அவற்றுள் ஒன்றான ‘உடைப்பு’ கிராமத்தைப் பற்றிய சுவையான தகவல்களைத் தருகின்றார்உத்தியோக மொழித் திணைக்களத் தில் உதவி ஆணையாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ள ‘மறுமலர்ச்சி’ எழுத்தாளர் மயில்வாகனம், இந்தக்கட்டுரை 1946 - சித்திரை சித்திரை ‘மறுமலர்ச்சி’ யில் வெளிவந்தது.

★ அ. வி. மயில்வாகனன் ★

சிலாப வட்டாரத் துள்ளே தனித்தமிழ் வழங்குவோர் வாழும் சிற்றிடம் ஒன்றுண்டு. அங்கே, முன்னே வனநாதர் தோன்றிய காலத்திலேயே தமிழர், தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறி விட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தவரைப் போலவே அவர்களும் சிங்கள நாட்டாருடன் தொடர்பு வைக்காது தம் மொழிச் சுத்தம், வாழ்க்கைத் தூய்மை முதலியவற்றைப் பாதுகாத்து வந்தனர். இன்றும் பாதுகாக்கின்றனர். ஆதலினால் இலங்கையின் இப்பகுதியிலே பிரயாணம் செய்யும்போது யாழ்ப்பாண நினைவுகள் தோன்றும்.

உடப்புமனிதர் மிகுசமர்த்தர். உடல் நலம் மிக்குடையார், உயர்ந்த சமயப்பற்றும் சமரசநோக்கும் உடையார் ஏவர்கள் அன்றாடம் உழைத்து யிறு நிரப்புவர்கள். ஆயினும் இவர்களிடம் பணம் இல்லாமலும் இல்லை. கடற்றொழிலாளருக்கு அரசினர் வழங்கும் சலுகைப் பணம், மொத்த மூலதனமாக இவர்களுக்கு வருடாவருடம் கிடைப்பதுண்டு. அதற்குச் சங்கங்கள் கூடி, அக்கூட்டங்களிலே செலவிடு முறைவும் பிறவும் ஆராய்வார்கள்.

இந்த நாட்டுப் பணக்காரரின் அடக்கம் யாவும் திரெளபதி அம்மனுக்குப் பூனசயும் விழாவும்

எடுக்கையில் நன்கு விளங்கும். இங்கு இரண்டேயிரண்டு மேல்வீடு கள் உள்ளன. அவையும் பழைய முறைப்படியே எழுந்த கட்டிடங்கள். கடல்லை நாலாபக்கத்திலும் என்றும் மோதிக்கொண்டிருப்பி னும், நாகரிக அலையோ இங்கு மாமாங்கம் போன்றே அடிக்கும். இவர்களுடைய நிலையியற் பொருட்கள் உடப்பிலன்றிக் கிழக்கே பெரு நிலத்திலேயே உள்ளன. அயினும், இவர்கள் தம் நாட்டிலன்றி வேறிடத்தில் வசிப்பதில்லை. கடற்றொழிலுக்கு எங்கும் திரிந்தாலும், சில மாதங்களிலே ‘பொருள் வயிற் பிரிந்தார்’ திரும்பு முறையில் திரும்பிடுவார்.

இவர்கள் பழைய முறையிற்கல்விகற்பர், நாட்சமாடுவர்; பாடுவர், படிப்பர், எங்கள் பழைய காலத்து நாட்டுக்கூத்தைப் பார்ப்பதானால், அதனை அப்படியே வாழைக்குற்றி மேலேற்றிய தீபத்தின் வெளிச்சத்தில் இன்றும் உடப்பிலே காணலாகும். இங்கே பஞ்சபாண்டவரின் பதி னெட்டு நாட்போரும் மிக அழகாக நடிக்கப்படும். திரெளபதி துரியோதனனின் மார்பைப் யினந்து இரத்தமெடுத்துத் தன் கூந்தலிற் பூசி முடிவது பார்க்கப் பயங்கரமாக நடிக்கப்படும்.

விருந்தினரை உபசரிப்பதில் உடப்புமனிதர் யாழ்ப்பாணத்தவர்க்குப் பின் நில்லார். பலநாட்பழகினும் தலைநாட்பழகியோசைப்போலத் தலையாய அன்பு

பாராட்டி உவந்தேற்பர்; அன்பிற்கு ஷழி தத அமுதி னையே ஆரவுண்ண உவந்தளிப்சர்; விருந்து விட்டுச் செல்லும்போது பன்முறை பிரியாவிடையும் தருவர்,

இவர்களுடைய கோயிற் புது மைகள் சில, எமக்குப் பெருவியப் புத்தருவன். பதினெட்டு நாளும் கோயிலில் விழா நடக்கும்பொழுது ஒரு கும்பம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அதன் மேல்விழும்பில் ஒரு வாள் செங்குத்தாக நிறுத்தி வைக்கப்படும். அதனை வைக்கும் கோயிற் பூசகர், வேலனாடுவர் போல் ஆவைசம் கொண்டுதான் அதனைவைப்பர்; அதுவும் அருள்வலியால் நிற்கும். ஆனால், சிறிது நேரத்தில் விழுந்துவிடும். இப்படியே பதினெட்டுநாளும் வாள் வைக்கப்படும். கடைசிநாளில் இவ்வாள் ஒர் இரவும் ஒரு பகலும் நிறுதிட்டமாக நிற்கும். இதனை யான்கண் ணாரசுக்கண்டேன். அந்தக்கடைசித் தினத்தில் இதன் வலிமை உச்சநிலை ஏறி விடுப் பெற்றுவிடுவது துணிவு. இந்த வாள்தான் பாண்டவரின் போர்முனையில் மேற்செல்வதும், துரியோதனன் மார்பைக் கிழிப்பதும், உதிர இரசம் பருகுவதும்.

மற்றது தீமிதிப்பு, கதிர்காமத்தில் பத்தியோடு தீமிதிப்பு நடக்குமென்பர், இங்கே பத்தி இல்லாமலில்லை. அதுவும் உண்டு. ஆனால், இத் தீமிதிப்பைப் பார்த்து நிற்போருக்கு மனத்தில் வேறாகத்

தென்படும். நாம் நாளாந்தம் உண் பதுபோலவோ உறங்குவதுபோல வோ இத் தீமிதிப்பு நிகழுகிறது. சிறு பாலர் தொடக்கம் விழுகிழு வர்வரை பெண்கள் உட்படப் பலர் பல முறை தீயுட்சென்று மீள்வர். சுமார் 200 பேர் யாதொரு கவு யுமின்றித் தழல்மேற் சென்று வருவதைப் பார்க்க. இது ஒரு போட்டி முறையில் நிச்சல்வது பேரால் வே தோன்றும்.

இங்குள்ளோர்களின் பெயர்களைக் கேட்டால் மிகவும் ஆச்சரியப் படுவீர்கள், ‘உடப்பாத்தி’. யர் பெயர்வரிசையிற் சில வற்றை ரப் பார்க்கலாம்.

கதிர்காமத்தையா, கதிரம்மை, ஜியாத்தைக்குட்டி, மருந்துவிச்சி, சின்னமாயி, அஞ்சிக்குட்டி, பொக்காளி, பூவாய், மோசனம்மா, பிச்சைக்காரி, பிச்சைக்காரன், கல்லராக்கு, கனகம்மா, பிச்சைமண்டாடி சம்மாட்டி. சின்னாத் தாள், அடப்பணாக்குட்டி, சாத்தக்கா, சரவணம், வைரடப்பன், பூவடப்பன், முக்குத்தி, திமிங்குமுத்து.

இவற்றின் தோற்றம் ஆராய்ச்சிக்கு இடமளிப்பது

ஏனைய இடங்களைப் போலன்றி உடப்பு நாட்டில் மனிதனின் பெயர்கள் விசித்திரப் பொருளுடையன வாய்க் காணப்படுகின்றன. இவ்வு

ரவர்கள் தனிப்பட்ட வாழ்வ வாழ்வதே அதற்குக் காரணம் போலும். இவர்களுக்கு இலங்கையில் வும் பார்க்க இந்தியத் தொடர்பு கூடிய அளவு முன்பு இருந்ததாயினும் இப்பொழுது அப்படிக் கறுவ வதற்கில்ல. என்றாலும் பலவேறு வித்தியாசங்கள் தோன்றுகின்றன.

நல்லராக்கு, குரிசில், குரிசு, நல்லராக்குரிசு இவ்வூர் வாசிசளால் குலதெய்வமாக வணங்கப்பட்டு வருகின்ற இராககுரிசு என்ற பெண் தெய்வத்திற்கு முந்தல் என்னுமிடத்தில் ஒரு கோயில் உண்டு. அதற்கு உடப்பு மனிதர் நேர்த்துசெய்வர். தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் நல்ல, முத்து என்னும் அடைகளையும். அப்பன், ஆய் என்னும் விகுதிகளையும் இராக்குடன் கூட்டிச் சூட்டிவிடுவர். ஆண் நல்லராக்கப்பன் எனவும் பெண் முத்துராக்காய் எனவும், தோற்றுவர். (ஆய்—ஆய்ச்சி)

முக்குத்தி: பெற்றார் தம் குழந்தைகள் ஓன்றன் பின்னொன்றாக இறப்பதைக் கண்டு வருந்தி, தம் மூன்றாம் ஆண் குழந்தைச்சுமுக்கிலே குத்தி வடிப்படுத்தினால் குழந்தை இறவாது உயிருடனிருக்கும் என்னும் கொள்கையுடையர். ஆதலின் அப்படிச் செய்து வேறு பெயரும் இடுவர். பின்பு அவர்கள் சந்ததிக்கே, முக்குக்குத்தாத ஆண்களுக்கும் இப்பெயர் சொந்தமாகி விட்டது.

சம்மாட்டி: சம்மார் + ஓட்டி, சம் மான் என்பது சிறுதோணி அல் வது பாதை. அதனை ஒட்டுபவன் சம்மோனாட்டி எனப் பட்டான். இது நெய்தல் நில மக்களுக்குப் பெராக மாறி இப்பொழுது சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் இடப்படுகிறது.

மண்டாடி: மண்டு+ஆடி, கடற் றொழில் செய்யும் 20, 30பேரைக் கொண்ட ஒரு கூட்டத்தாரை மேற் பார்வையிடுவோன் மண்டாடி, அவனுடைய உத்தரவுப் படியே தொழில் நிகழும். இது இப்போது குடும்பப் பெராகிவிட்டது. இது மன்றாடி (மன்று + ஆடி) = சிவபெருமான் என்றும் பொருள் படலாம்.

நம்பாய்: நம் + அம்பு + ஆய் தேவி வழிபாட்டாளர் குட்டும் பெயர், அம்பாள் என்னும் பெயர் அம்பாவாகத் குறுகிப் பின் அம்பாய் என்றும் வந்திருக்கலாம்.

ஐயாத்தைக் குட்டி: ஐயன்+ஆத்தை + குட்டி, இது பெண்களுக்கு வழங்கும் பெயர். குட்டி என்பது இப்பாகங்களில் இளம் பெண்களுக்குப் பொதுவாக வழங்கும் பெயர். “எங்கேகுட்டிபோகிறாய்” என்று

இருபது வயதுப் பெண் கை யும் கேட்பார்கள். ஐயாத்தைக் குட்டி என்பது ஐயனைப் பெற்ற தாயாகிய பெண் எனவாகும். இவ் ஹரவர்கள் பாண்டவர்களாகிய ஐயம் பெருமாளையும் வணங்குவர்.

பூவடப்பன்: அடப்பன் என்பது நெய்தல் நில மக்களுக்குப் பெயர். பூ, வைரம் முதலியன் அடையாக இதனுடன் வரும். பூ + ஆடு + அப்பன் — பூவடப்பனாக வந்திருத்தலும் கூடும்.

இவ்ஹரவர் இந்தியாவிலும் கடற்கரையோரம் குடியிருந்து, பின்மன்னார், புத்தளம், முந்தல் முதலிய இடங்களில் சிற்சில காலம் தங்கி ஈற்றில் இங்கு வந்தவர். தமது நிலப்பெயர்களையும் தம் முடன் கொண்டு வந்துள்ளனர். இப்படிப்பட்ட பெயர்களும் கருத்துக்களும் உடப்பு மக்களின் சரித்திரத்தை எழுதும்போது ஆதாரமாக வரக்கூடியன.

மறுமலர்ச்சி - இதழ் :- 2
சித்திரை, 1999)

நடை

எழுத்து நடை என்பது ஏதோ முயற்சி செய்து பிறரைப் பின்பற்றிக் கற்றுக் கொள்வதல்ல. உள்ளத்திற் பண்பாடும் தெளிவும் அனுபவமும் இருந்தால், இயல்பாகவே சீரிய கூரிய தீஞ்சொற்கள் அவனை அடைய, அவனுக் கென்றே ஒரு புதிய நடை தோன்றும்.

கன கடை செந்திநாதன்

‘கவிதை’ என்றால்; யாப்பிலக்கண வரம்புகளை ஓரம்போக்கி விட்ட ‘புதுக்கவிதைதான் என்று ஆகவிட்ட காலம் இது! ‘அந்தக்’ கலத்திலேயே மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் அவருக்குப் பின் பிச்சஸூர்த்தியும் புதுக்கவிதைகள் எழுதினார்கள். — ஆனால் அவைகளைப் புதுக்கவிதை என்று சொல்லவில்லை; ‘வசன கவிதை’ என்றே சொன்னார்கள்.

இம்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஈழத்திலும் ‘வசனகவிதை’ முயற்சி நடந்திருக்கிறது.

‘சமீக்ஷரி’ வார வெளியீட்டில் 13-6-1943ல் இந்த வசன கவிதை வெளிவந்திருக்கிறது.

வசன கவிதை

“வரதர்”

ஓர் இரவிலே

இருள்! இருள்! இருள்!
இரவிலே, நடு ஜாமத்திலே,
என் கால்கள் தொடும் பூமிதொடங்கி,
கண்பார்வைக் கெட்டாத மேகமண்டலம் வரை
இருள் இருள்!

பார்த்தேன்.
பேச்சஸமூச்சற்று
பிணம்போல் கிடந்தது பூமி
இது பூமிதானா?
மனித சந்தடியே யற்ற,
பயங்கரமான பேய்களின் புதிய உலகமோ?
'ஓவ் ஓவ்' என்றிரைவது
பேயா? காற்றா? பேய்க்காற்றா?
பேய்க் காற்று!

ஹா !

மனிதன் சக்தியற்றுக் கிடக்கும் இந்த வேளைவிலே,
அவனுடைய சின்னமே அற்றுப் போகும்படி
பூமியை ஹதம் செய்யவோ வந்தது இப் பேய்க்காற்று !
ஹா, ஹா, ஹா !

‘பளிச் !’

மின்னல் !

ஆகாயத்தேவன் பூமிதேவிக்கனுப்பிய தங்கக் கொடி !

பரந்த — கும்மென்ற — இருளின் நடுவிலே ‘பளிச்’ சென்ற மின்னல் :
எல்லையற்ற துன்பக்கடவின் நடுவிலே தோன்றும் ஒரு துளி இன்
பத்தைப் போல !

‘பளிச் ! பளிச் !’

அதன் ஓளியிலே இன்பம்; வளைவிலே இன்பம்.

ஓ !

ஓளியிலே பயங்கரம்! வளைவிலே பயங்கரம்!

மேகத்தின் கோபம்.

அவன் கண்கள் கண்கள் ஏது?

உடம்பிலிருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பும் கோபாக்கினி !

விளக்கில் விழுகின்ற விட்டிலைப் போல, மின்னலின் அழுகிலே கண்
கெட்டுப் போகாதே !

பத்திரம் !

கண்ணை மூடிக்கொள்.

‘பளிச் ! பளிச் ! பளிச் !’

‘பட், பட், ... படாஹ் ... பட், படபட ...

‘ஓ ! ஹோ !’

முழுக்கம் !

இடு !

பேய்க்காற்றின் ஹாங்காரத்தோடு, வேதாள முழுக்கம் ! முழுக்கம் !
காது வெடித்துவிடும் !

உன் ஹிருதயத் துடிப்பு நின்றுவிடும் !

காநெநப் பொத்திக்கொள், வானம் வெடித்து விழுகிறது !

‘டபார் !’

இலக்கிய நெருஞ்சங்களே!

வணக்கம்.

இந்த இதழை முழுமையாக வாசித்து முடித்துள்ள உங்களுடன் மனந் திறந்து உரையாட விரும்புகின்றோம்.

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய மண்ணிலிருந்து நல்ல, தரமான இலக்கிய இதழ் மலரவேண்டும்; தமிழ் உணர்வை அது வளர்க்க வேண்டும்; தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும்; காலதி திற்கும் சூழலிற்கும் ஏற்ற வகையில் அதைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும் - பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிற் பலரால் வெளியிடப்பட்ட இவ் விருப்பத்தைச் செயற்படுத்த முனைந்ததன் விளைவே ‘மறுமலர்ச்சி’ என்பதைத் ‘தலைவாயி’ லில் உங்களுக்குச் சொல்லியுள்ளோம்.

அந்த விருப்பம் உண்மையிலேயே நிறை வேறி யிருக்கின்றது என நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? இந்த இதழில் வெளியாகியுள்ள கதைகட்டுரை - கவிதைகள் அந்த விருப்பத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றனவா?

உங்கள் கருத்துக்களை எங்களுக்கு எழுதுங்கள்.

புதிய எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கமளிப்பதும் எங்கள் நோக்கங்கள் ஒன்று. அது சம்பந்தமான அறிவித்தல் ஒன்று இந்த இதழில் இடம் பெறுகின்றது. எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஆற்றலும் உங்களிடமிருந்தால் எழுதுங்கள். உங்களை எழுத்ததாளராக்க எங்களால் முடிந்தால், அதைவிட மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் பெருமையும் அளிக்கும் விஷயம் எங்களுக்கு வேறில்லை.

புத்தம் புதிய முறைகளில் அச்சுக்கலை வளர்ந்துவிட்ட இக்காலத்திலே பழைய முறைப்படியே இந்த இதழ் வெளியாகியிருப்பது உங்களுக்கு அதிருப்தியைத் தரக்கூடும். ஆளைப் பார்க்காதீர்கள்; ஆட்டத்தைப் பாருங்கள் - என்று அறிவுரை கூறிச் சமாளிக்க நாம் விரும்பவில்லை.

கூடிய விரைவில் அச்சும் அமைப்பும் மெச்சத் தகுந்த வகையில் அமையும் என்பதற்கு உறுதி கூறுகின்றோம்.

— இன்ன ஆசிரியர்கள்

அச்சிட்டு வெளியிட்ட ஆசிரியர்:- தி. ச. வரதராசன்
அச்சுப் பதிப்பு:- ஆனந்தா அச்சுகம் 226, காங்கேசன்துறைச் சாலை யாழ்ப்பாணம்.

உங்கள்

அச்சு வேலைகளை

பிரதியூ

தேவீயே நீ யான் போதூ தேவீ
நீயே நீயே நீயே நீயே நீயே
நீயே நீயே நீயே நீயே நீயே.

வேலைகளை வேலைகளை

ஓ நேர்த்தியாகவும்

ஓ திருப்தியாகவும்

செய்து கொள்வதற்கு

ஆனந்தரா அச்சகம்

226, கங்கேசன்துறைச்சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

தொ. பே. 2820

யாழ் ப்பாணத்தில்

பாடசாலை மாணவருக்கான

- ★ பாடப் புத்தகங்கள்
- ★ உபகரணங்கள்

மற்றும்

சிறுக்கதை ★ நாவல் ★ சமய ★ இலக்கிய
★ அறிவியல் நால்கள் ★ ஆங்கில நால்கள்
விற்பனையாகின்றன

ஸ்ரீ ஸங்கா புத்தகசாலை

234, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ் ப்பாணம்.

‘செங்கை ஆழியான்’ நால்கள்

★ யாழ்ப்பாணக் கோட்டை வரலாறு	-ரூ. 50.
★ கடற்கோட்டை (நாவல்)	-ரூ. 70.
★ இரவு நேரப் பயணிகள்	-ரூ. 35.
★ காவோவை	-ரூ. 35.
★ ஐஞ்சம்பூமி	-ரூ. 95.
★ ஈழத்தவர் வரலாறு	-ரூ. 200.
★ காட்டாறு	-ரூ. 150.
★ பூதக் தீவுப் புதிர்கள்	-ரூ. 100.
★ கொழும்பு பொட்டி	-ரூ. 50.

கையிருந்திலுள்ள பிரதிகளுக்கு 25 வீதம் கழிவுண்டு

கமலம் பதிப்பகம்

82, பிறவுண் வீதி, நோவியாடி, யாழ் ப்பாணம்.